

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Spaans Drama

Nr 2064

NEDEBLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Spaans drama

HOOFDSTUK I.

EEN IDYLLE

Brandend heet zond de zon haar stralen over de Spaanse stad Sevilla, op een warme zomerdag in het begin van Augustus.

De huizen rondom de Plaza de Toros, voor een groot gedeelte wit-gepleisterd of uit grijze zandsteen opgetrokken, schenen de hitte te weerkaatsen en naar alle zijden uit te stralen.

Het was een feestdag en een grote menigte burgers in bonte klederdracht verdrong zich, vrolijk babbelend en opgewonden op het grote plein.

En dat was ook geen wonder, want deze dag zou de befaamde espada Emi-

lio Vilar, een der meest geliefde toreadors van Spanje, zijn vijftigste stier bevechten.

Ondanks zijn jeugd — Vilar was nauwelijks 25 jaar — had hij zich reeds een grote naam weten te maken als stoutmoedig stierenvechter, die meermalen de dood getrotseerd had en ook reeds enige malen in een gevecht met een woedende stier, die niet genoeg was afgemat, ernstig gewond was.

De jonge espada was juist genezen van een ernstige verwonding, opgedaan als gevolg van een stoot met een stierenhoren, die hem aan de rand van het graf

had gebracht, en thans zou hij voor het eerst weer optreden, na zich eerst duchtig te hebben geoefend.

Vandaar de opgewondenheid dier bonte menigte, die zich op die warme Augustusdag verdrong voor de grote arena, uit steen opgetrokken, de grootste van geheel Spanje, groter zelfs dan die in de hoofdstad Madrid, en die ruim 20.000 personen kon bevatten.

Langzamerhand brak het uur aan, waarop het stierengevecht een aanvang zou nemen.

Men wist dat de bezoekers iets buitengewoons te wachten stond, want niet minder dan acht Andalusische stieren van een klein, maar zeer sterk en woest ras, en dat speciaal voor deze stierengevechten gefokt werd, zouden die middag bevochten worden.

De namen van de meest beroemde espada's, banderilleros en chulos stonden op het programma.

En daarom was reeds om twaalf uur het gedrang begonnen naar de loketten van het kolossale gebouw met zijn fraaie zuilengangen en zijn monumentale ingang.

Talrijke voertuigen van allerlei slag, zowel grote en fraaie limousines, als aftandse Fordjes, fraaie, glimmende, doch ouderwetse, door kastanjebruine paarden getrokken equipages, als tweewielige cabriolets met een muilddier bespannen reden aan om bezoekers te brengen. Het was een druk beweeg van komen en gaan, maar plotseling week de menigte uiteen, om plaats te maken voor een zeer grote, donkergroen gelakte auto.

— Daar komt Carlos Heredia aan! hoorde men roepen.

— De rijkste man van Sevilla!

— Rijk geworden door gewaagde speculaties!

— En zijn dochter zit naast hem!

— Ja, de schone Lola vergezelt haar vader natuurlijk! Wat denk je, dat zij zou thuis blijven als Emilio Vilar optreedt?

— Ssst! Zegt dat niet zo luid, riep een ander, spottend. Laat haar vader het niet horen. De dochter van een man die dertig millioen peseta's rijk is en een eenvoudige espada, dat past niet samen!

— Maar die espada verdient een ministersalaris!

— Dat is wel mogelijk, maar hij is en blijft toch maar een stierenvechter!

— Wil jij soms beweren, dat het geen edel beroep is? riep nu een oud man met spierwit haar, toornig uit. Ik zeg je dat ik verscheidene toreadors in mijn familie heb en wij allen zijn trots op hen!

— Dat mag zo zijn, hernam de eerste spreker, en ik geef toe, dat de toreadors dapper en fier zijn, maar dat voor Carlos Heredia niet op! Die man is gek van hoogmoed en vóór hij zijn dochter aan een stierenvechter zou geven, zou er heel wat moeten gebeuren!

— Maar hoe weet jij dat daar kans op is? ging de oude man voort.

— Dat kan iedereen zien, die ogen in het hoofd heeft! antwoordde de aangesprokene. De schone Lola slaat geen enkel stierengevecht over, wanneer Emilio Vilar optreedt en zij onderscheidt hem zeer in het bijzonder, door hem bloemen en allerlei sieraden toe te werpen, als hij de stier gedood heeft en zijn buiging maakt voor het publiek. En dan, men heeft hen reeds enkele keren samen gezien!

Terwijl zo de geruchten de ronde deden, had de kolossale groene auto de hoofdingang van de arena bereikt.

Uit de auto stapte een zwaarlijvig man met een enigszins geel gekleurd gelaat en kleine, gitzwarte ogen, die van grote sluwheid getuigden, gekleed in een wit flanelen costuum, die de hand reikte aan een meisje van grote schoonheid, om haar bij het uitstijgen behulpzaam te zijn.

Die man was Carlos Heredia, de schatrijke groothandelaar in leder en het jonge meisje was zijn bekoorlijke dochter Lola. Zij was met grote elegance ge-

kleed en toch droeg zij niets dan een eenvoudig tailor costuum van wit laken.

Heredia gaf een kort bevel aan de bediende, die in een eerbiedige houding bij het geopende portier was blijven staan en daarop ging hij met zijn dochter de grote vestibule binnen, teneinde zijn privé loge te gaan opzoeken, waar hij tevens enige vrienden en vriendinnen zijner enige dochter had uitgenodigd.

Het was er zeer druk in de vestibule en door het gedrang raakten vader en dochter van elkander af. Het jonge meisje scheen echter volstrekt geen moeite te doen, om haar vader terug te vinden.

Integendeel, zij liep snel in tegenovergestelde richting en sloeg 'n brede gang in, die in een wijde boog om de arena heen liep, telkens onderbroken door de brede trappen, die naar de grote amphitheaters leidden.

Zonder zich op te houden en ook zonder naar de weg te vragen, volgde zij deze gang totdat zij een deur bereikte, waarboven het woord « Verboden toegang » iedereen moest afschrikken, die in dit gedeelte van het gebouw, dat voor de toreador was bestemd en waar zich ook de stallen bevonden, niets te maken had.

De deur werd bewaakt door een stevige portier met een scherp gelaat, dat echter aanstonds ophelderde, zodra hij het bevallige jonge meisje zag.

Lola trad snel op hem toe en terwijl een diepe blos haar wangen kleurde vroeg zij:

— Kunt u mij ook zeggen, Rodrigues, of Emilio Vilar reeds in zijn kleedkamer is?

— Ik zou het niet kunnen zeggen, Signora, want, naar u weet, kunnen de stierenvechters langs een andere weg het gebouw binnentreden. Ik zou het echter wel denken. Als u het eens zelf zoudt willen onderzoeken...?

En tegelijkertijd opende hij snel met

'n hoofdse buiging de tussendeur, waardoor het jonge meisje vlug naar binnen glipte.

Lola liep snel door, stak de vestibule over en sloeg toen een kleine dwarsgang in, waarop verscheidene deuren uitkwamen. Voor een dezer deuren stond zij stil en klopte aan. Daar zij geen antwoord ontving, draaide zij de kruk van de deur om en opende deze.

Het kleine, eenvoudige gemeubelde vertrek, was verlaten.

Teleurgesteld wilde Lola zich weer verwijderen, toen er van de andere kant van de gang voetstappen naderden.

Lola keek op en zag een man naderen, gekleed in rode zijde, met een korte kniebroek, wit zijden kousen, lage, zwarte gelakte schoenen en een rood zijden wambuis, rijk met gouden passementen bestikt.

De man was nog jong en had een donker, niet onaangenaam uiterlijk, ofschoon zijn ogen nu en dan een schuwe blik hadden.

Lola had hem aanstonds herkend. Het was José Ferretti, een banderillero, dat wil zeggen een toreador, wiens zeer gevaarlijke taak het is, de stier woedend te maken, door hem de banderillera, een cilindervormig stuk hout met veelkleurige linten omwikkeld en aan een der uiteinden voorzien van een scherpe weerhaak, achter de schouders van de stier te planten, zodat die in zijn huid blijven haken en hem door de pijn tot steeds groter woede prikkelen.

De jonge man maakte een bevallige buiging voor het jonge meisje, dat hij eveneens scheen te kennen en zei:

— Zoekt u wellicht naar Emilio Vilar, Senora?

Het jonge meisje knikte.

— U zult hem in de kleine bidkapel vinden, hij bereidt zich voor op de strijd, zoals het een goede toreador betaamt.

Het jonge meisje dankte José Ferretti met een lichte hoofdknik en verwijderde zich haastig.

HOOFDSTUK II.

HET MEDAILLON

Lola wist zeer goed waar zij de kleine bidkapel kon vinden, een onmisbaar vertrek in iedere Spaanse arena.

Hierheen begaven zich de gelovige stierenvechters, teneinde de bescherming van hun speciale beschermheilige in te roepen, alvorens zij de arena betreden, om de strijd met de stieren aan te binden.

Zij ging nu haastig naar de kapel en stond een ogenblik stil voor het zware gordijn, dat de kapel van de gang afsloot, waarna zij het langzaam ophief.

Zij kon nu bijna de gehele kapel overzien. Voor het kleine altaar, dat in een hoek geplaatst was, lag een jonge man geknield, half met zijn rug naar het gordijn gekeerd, zodat zijn fijn profiel te zien viel. Hij hield beide handen gevouwen en had het hoofd voorover genijgd.

Blijkbaar was hij in diep gebed verzonden. Zijn slank en krachtig gestalte was gekleed in een lichtgroen fluweel costuum, dat met brede zilveren passementen was afgezet.

Hij droeg een omgeslagen boord en een zeer smalle zijden das van lichtpaarse kleur, die verdween in het laag uitgesneden wit satijnen vest, dat 'n sneeuw-wit geplooid overhemd omvatte. Naast hem op de grond lag zijn hoofddekseel, een soort driekanten muts van beverbont, versierd met een grote vuurrode pompoen.

Hij lag daar zo onbewegelijk geknield, als was hij uit steen gehouwen en alleen zijn lippen bewogen zacht onder het prevelen der gebeden.

Eindelijk maakte hij het teken des kruises, stond op, greep zijn muts en wilde zich naar de uitgang wenden.

Met een half onderdrukte kreet bleef hij staan, toen hij Lola gewaar werd. Toen liep hij met snelle schreden naar het gordijn, trad naar buiten en trok het jonge meisje aan zijn borst.

— Lola! gij hier? zei hij op zachte, hartstochtelijke toon.

— Ja, mijn Emilio, ik wilde je nog even zien, voordat je je in de arena begeeft. Ben je werkelijk geheel genezen.

— Geheel en al, liefste. Ik voel mij zo sterk als ooit te voren en ik ben zeker, dat ik zal overwinnen en er zonder een schram zal afkomen. De Heilige Maagd en mijn medaillon zullen mij wel beschermen.

Tegelijkertijd opende hij de hand en liet Lola glimlachend een fraai bewerkt gouden medaillon zien, dat hij blijkbaar zoeven tijdens het bidden in beide handen had geklemd.

— Geloof je, dat het geluk zal aanbrengen, Emilio? vroeg het jonge meisje, terwijl zij de espada teder aankeek en hem de zwarte lokken uit het voorhoofd streek.

— Ik ben er zeker van, Lola. Het is een geschenk van mijn moeder en zij was een engel. Zij heeft het op haar beurt van vader gekregen en zei mij, dat ik het steeds bij mij moest dragen en er altijd goed op moest passen.

Hij wierp een blik op het medaillon, bracht het eerbiedig aan zijn lippen en

stak het toen in de zak van zijn korte, fluwelen broek.

Althans, dat meende hij...

Want in zijn haast om weer de kleine handen van het jonge meisje te grijpen, had hij het voorwerp te vroeg aan zijn lot overgelaten, het haakte de ketting, waarmede men het om de hals kon dragen, bleef buiten de zak hangen en haakte aan het belegsel van het gordijn.

Emilio had zijn arm om de schoudera van het jonge meisje geslagen en vroeg nu op ernstige toon:

— En je vader, lieveling? Wil hij nog steeds niets van mij weten?

Toen zij haar schone ogen ophief blonken er tranen in.

— Mijn vader is in de laatste jaren wel zeer veranderd, Emilio. O, was hij toch maar nooit zo rijk geworden. Vroeger had hij je zeker aanstonds mijn hand geschonken, maar nu heeft de duivel van de hoogheid hem aangegrepen, je zoudt het niet willen geloven, maar, hij wil mij nu slechts aan iemand van adel uithuwelijken.

— Het is vreselijk voor mij en toch, ik kan het van je vader zo goed begrijpen. Je bent een prinsesje en je zoudt het verdienen de vrouw van een koning te worden. Maar toch wil ik blijven strijden. Ik verdien veel geld, Lola, ik ben een eerlijk man en als je vader er op staat, dan wil ik mijn beroep gaarne vaarwel zeggen en je moogt het niet verder vertellen, maar, het zou mij niet eens veel opoffering kosten, want ik geloof toch niet, dat het in mijn aard ligt, het werk te verrichten, dat ik nu doe.

— Maar je bent een der beste espadas van Spanje, Emilio, riep het jonge meisje uit, met een weinig verwondering, want als echte Spaanse kon zij zich niet voorstellen, dat er iets boven stierengevechten kon zijn.

— Het is mogelijk, liefste, maar al dat bloed, al die gedode paarden met hun uitpuilende ingewanden, die ongelukkige

dieren, die worden opgeofferd bij do-zijnen, de stieren, die worden afgemat tot zij niet meer kunnen, neen, ik geloof werkelijk niet, dat ik mijn vak zeer lief heb. Maar dat zou ik aan niemand durven bekennen, dan aan jou, Lola! Heeft je vader iets tegen mijn beroep?

— Dat ook, maar al zou je iemand anders zijn, hij zou mij jou niet geven.

— Heeft hij soms reeds een ander op het oog?

— Ik vrees er voor, Emilio. Neen, trek je hand niet terug. Het is immers mijn schuld niet.

— Zijn naam! riep Emilio, de jonge stierenvechter, op woeste toon.

— Graaf Pablo de Cardona.

— Die uitgaander en losbol? Een man van veertig jaar? Iemand, die er uitziet als een hongerige kerkrat, die zijn fortuin heeft verbrast? Maar dat is een koop, een schandelijke koop, Lola!

— Helaas, ja, mijn vriend, maar vader wil het zo. Maar ik zweer je, dat ik je steeds trouw zal blijven en dat ik nimmer aan Pablo de Cardona zal toebehooren.

Zonder een woord te spreken sloot Emilio het schone meisje in de armen en drukte een kus op haar rode mond.

Juist toen zij weer een paar stappen waren verder gegaan kwam José Ferretti hen tegemoet, die zich op zijn beurt naar de bidkapel wilde begeven. Hij ging met een zwijgende buiging voorbij en greep het gordijn. Maar toen viel zijn oog op iets glinsterends... Hij bukte zich en nam het medaillon voorzichtig van het gordijn, zonder de fijne ketting te beschadigen. Hij bekeek het even met grote aandacht en mompelde toen zacht iets voor zich heen, terwijl hij zijn donkere wenkbrauwen hoog optrok.

Het volgende ogenblik had hij Emilio geroepen. Hij hield het medaillon in de opgeheven rechterhand en zei:

— Je bent zoeven in de bidkapel geweest, Vilar. Ik meen, dat dit medaillon

jou toebehoort, ik heb het ten minste wel eens in je handen gezien.

De jonge espada tastte verschrikt met een onwillekeurig gebaar naar zijn zak en riep toen uit:

— Mijn medaillon! Waar heb je dat gevonden, José?

— Het hing met de ketting in het goudgallon van het gordijn.

Lola was bleek geworden. Zij maakte snel het teken des kruises en fluisterde:

— Als dat maar geen ongeluk aanbrengt.

— Welneen, liefste, zei Emilio lachend. Als ik het verloren had, was het wat anders geweest, maar nu ik het door de goede zorgen van Ferretti terug heb, behoeft je daar geen vrees voor te koesteren.

— Je zult toch voorzichtig zijn, Emi-

lio? vroeg het jonge meisje vleierend.

— Voorzichtig? herhaalde Emilio glimlachend. Ik beloof het je. Als de stier maar wat zachtmoedig was uitgevallen. En begeef je nu maar gauw naar je plaats, want je vader zal je zeker missen.

José Ferretti had nog een snelle blik op het paar geworpen en was toen achter het gordijn verdwenen. Emilio drukte het meisje nog eenmaal aan zijn borst en duwde haar toen met zachte drang de brede gang in.

— Wij zullen elkander, hoop ik, spoedig weerzien, lieveling, zei hij op harts-tochtelijke toon.

— Overmorgenavond op de bekende plek, fluisterde het jonge meisje als in een zucht.

HOOFDSTUK III.

EEN GROOTS PLAN

Ongeveer terzelfder tijd, dat zich deze gebeurtenissen in de bekende Spaanse stad afspeelden, zaten in veel onherbergzamer klimaat te Londen, twee heren in een ruime, met kostbare meubelen gevulde bibliotheekzaal van een prachtige villa aan de Cromwellstreet, die het eigendom was van Lord William Aberdeen, een in geheel Londen welbekend philanthroop.

Deze twee mannen waren Lord Lister, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Charles Brand oogde de rook na, die uit zijn Egyptische sigaret opsteeg en vestigde daarna zijn heldere blauwe ogen op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Ik heb je dus goed verstaan? zei hij. Ben je werkelijk voornemens ditmaal het terrein van onze werkzaamheden zover buiten ons eigen land te zoeken?

— Zover? herhaalde Raffles, verwonderd. Is Spanje ver? Hebben wij niet reeds in Rusland, ja zelfs in Amerika en

in India onze mijnen gelegd en onze netten gespannen? Spanje is om zo te zeggen naast de deur.

— Maar waarom juist in Sevilla?

— O, dat is mijn schuld niet. Het kon even goed Pampeluna zijn, of Granada of Madrid of een andere Spaanse stad. Mijn man woont nu eenmaal te Sevilla en daarom gaan we daar heen.

— Hoe is zijn naam?

— Hij heet Fernandes Pando.

— Wat is zijn beroep?

— Zijn beroep is: niets doen. De man is onmogelijk rijk. En ik verneem juist van een mijner vrienden, dat die plotselinge rijkdom, door speculaties vergaard, hem blijkbaar naar het hoofd is gestegen, want hij gaat met het geld om, alsof hij er zeker van ware, dat de bodem van zijn geldkist toch nooit te zien zal komen. Wat is dus natuurlijker, dan dat ik op de gedachte kwam, paal en perk te gaan stellen aan deze onzinnige verkwisting. Ik bemerk, dat ik mij daar niet goed uitdruk, want zeer waarschijnlijk zal ons optreden daaraan weinig veranderen, maar in ieder geval zal het ten gevolge hebben, dat er nu aan een groot deel van zijn vermogen een andere en betere bestemming kan worden gegeven.

— En wanneer gaan we?

— Zo spoedig mogelijk.

— Heb je al een plan opgemaakt?

— O, hier is geen plan nodig, zei Raffles op luchtige toon. Er zal mij gedurende de reis wel iets invallen. En laat ons nu eens zien, wat de middagbladen voor nieuws brengen.

Op de ebbenhouten tafel lag een grote stapel kranten, niet alleen Engelse, maar ook de voornaamste Parijse, zoals de «Tems», de «Figaro» en het «Journal des Debats».

Het duurde niet lang of de twee mannen waren in hun lectuur verdiept.

Na een half uur ongeveer liet Raffles een eigenaardig brommend geluid horen.

Brand keek dadelijk op en zag Raffles nieuwsgierig aan.

— Wat lees je daar voor bizonders in de «Figaro», dat je zulk een eigenaardig keelgeluid doet maken?

— Deed ik dat? Wel, het zal een soort reflexbeweging zijn, die ik niet in mijn macht heb. Ik lees hier een kleine advertentie, die misschien enige millioenen, een markiezentitel en een landgoed, zo groot als een behoorlijk Engels district betekenen kan.

— Alle drommels! riep Brand verwonderd uit. Laat mij dat aanstonds eens horen.

Raffles vouwde het Parijse blad dubbel en begon toen met zijn heldere, klankvolle stem voor te lezen:

« Inlichtingen gezocht. — Notaris Bridoux, Rue de Pontieu, Parijs, verzoekt iedereen, die hem inlichtingen kan verschaffen omtrent Georges Jean Louis Varagnac, Markies van Collignon, of diens nakomelingen, dringend hem daarvan zo spoedig mogelijk mededeling te doen ».

Raffles liet het blad weer zakken, en keek Brand aan.

— Is dat alles? vroeg deze. Wat betekent dat eigenlijk?

— Wat zou dat betekenen? Notaris Bridoux — die ik tussen haakjes persoonlijk ken — heeft waarschijnlijk opdracht gekregen om nasporingen te doen naar die Georges Varagnac, Markies van Collignon en het geldt hier zeker een belangrijke zaak, anders zou het woord «dringend» niet gebruikt zijn.

— Is dat een bekend Frans geslacht?

— De Collignons? Natuurlijk! Er komen heel wat Collignons voor in de geschiedenis van het Franse koninkrijk, tussen 1500 en 1800. De naam Varagnac heb ik echter minder vaak gehoord. Is het je veel moeite om het even op te zoeken?

— Wel neen! riep Brand terwijl hij opsprong. Als ik je daarmee van dienst kan zijn!

Brand begaf zich naar een grote boekenkast, die tot bijna aan het plafond reikte en haalde er het laatste deel uit van de « Geschiedenis van Frankrijk », dat een uitgebreid namenregister bevatte.

Hij bladerde er even in, zacht voor zich heen neuriënd en riep toen uit:

— Hier heb ik het al! « Het geslacht Varagnac. Een dër belangrijkste zijtakken van het geslacht Collignon. Door Lodewijk de XIe in de adelstand verheven. Vervulde een grote rol in verschillende veldtochten, waarin hij zich met roem overlaadde. Tijdens de grote Juli-revolutie weken de laatste nakomelingen uit naar Nederland en België. Sinds 1792 heeft, voor zover bekend, geen afstameling van het geslacht Varagnac de Collignon in Frankrijk gewoond en men neemt aan, dat het is uitgestorven». Dat is alles wat ik er van vind, Edward! zei hij. Je ziet, het is niet veel.

— Toch voldoende! Het is, dunkt mij, duidelijk, dat er nog wel degelijk een lid van het geslacht in Frankrijk moet hebben gewoond, die de opdracht aan notaris Bridoux heeft gegeven. Het is evenwel even goed mogelijk, dat er iets gebeurd is, wie weet het vinden van een testament of iets dergelijks, hetwelk de

notaris aanleiding heeft gegeven een onderzoek in te stellen.

— Maar hoe komt het, dat geen enkel lid van dat geslacht meer in Frankrijk heeft vertoefd?

— Beste jongen, het was in de tijden der Grote Revolutie in Frankrijk niet bepaald aangenaam vertoeven voor de adel. Te Parijs alleen lieten in weinige weken tijds duizenden en nog eens duizenden leden van adellijke families, mannen, vrouwen en kinderen, het leven onder het mes van de guillotine. Vele uitgewekenen vreesden voor verraad en haastten zich een burgerlijke naam aan te nemen. Deze toestand van onrust en gevaar heeft jaren geduurd en het is zeer goed denkbaar, dat de ongelukkige bannelingen zich thuis gingen gevoelen in het land, dat hen zo gastvrij ontving, dat zij er huwden, dat zij er bleven! En hoe denk je nu over een wandelrit?

— Ik ben tot je dienst, Edward.

Een half uur later galoppeerden zij langs Rotten Row in Hyde Park en dachten aan geen notaris Bridoux, aan geen nakomeling uit het geslacht Varagnac de Collignon, aan geen Fernandes Pando en alleen maar aan het genot, dat het rijden hun verschaftte.

HOOFDSTUK IV.

HET STIERENGEVECHT

In de grote arena te Sevilla waren tot zelfs de laagste plaatsen bezet, want wederom zouden zeer belangrijke stieren-gevechten plaats vinden.

De namen van de beste toreadors prijkten op het programma. Een luid gegons vervulde de onmetelijke arena.

In een der loges, vlak tegenover de ingang van de stallen, dicht naast die van de burgemeester zaten Carlos Heredia en zijn schone dochter Lola, benevens enige verwanten.

Het was bijna twee uur, toen de eerste wethouder van Sevilla binnentrad, met een gebrul van vreugde door de ongeduldige menigte ontvangen, en zich naar zijn loge begaf, die juist tegenover de ingang der stallen was.

Het donkergele zand van de arena schitterde met een doffe weerschijs; waar de zon er op scheen, had het een gloed als van rood goud.

Klokslag twee uur bracht een hoornblazer in rijke middeleeuwse kledij een lange bazuin aan de mond en gaf daarop een paar krachtige stoten.

De deuren van de overzijde gingen open en een ruiter, in zwart fluweel gedost, stormde door de arena en bracht zijn paard met een ruk tot staan vlak voor de hoge loge van de wethouder, waarin nu ook de burgemeester had plaats genomen.

En nu hadden de gewone plichtplegingen plaats, die nimmer worden overge-

slagen en die reeds zo oud zijn als de stierengevechten zelve.

De ruiter vroeg verlot het woord te mogen richten tot de burgemeester, en nadat hem dit was verleend, vroeg hij deze de sleutel van de stallen, ten einde de stier de vrijheid te kunnen geven.

Een bediende bracht de burgemeester een grote, zwaar vergulde sleutel op een rood kussen, waarop de eerste magistraat van de stad opstond, de sleutel nam, zich over de rand van de loge boog en het voorwerp de ruiter toereikte, die zich daartoe hoog in de stijgbeugels moest oprichten.

Daarop hield de burgemeester een korte toespraak, waarin hij de hoop te kennen gaf, dat alle toreadors zich moedig zouden gedragen, waarop de ruiter weer wegielde en verdween achter de zware eikenhouten deuren, die weer achter hem gesloten werden.

Dadelijk zette het orkest een schetterende mars in, de deuren werden opnieuw geopend en nu trok een kleurrijke stoet de arena binnen.

Vooraan ging een man met trotse houding, gehuld in een zwart gewaad, een lange zwarte mantel aan en met een driekantige, zwarte steek op.

Het was een der andere wethouders, die als gewoonlijk, de toreadors voorafging.

Onmiddellijk achter hen volgden de picadores, of pikeurs, gezeten op oude

schonkige paarden, waarvan de meeste aan het rechteroog waren geblinddoekt, omdat de stier meestal aan de rechterkant aanvalt.

Deze picadores waren gekleed in oude Spaanse ridderdracht en hun benen waren tot aan de knie beschermd met een soort pantser, met leer bekleed. Hun voeten waren van lange sporen met grote, scherpe getande raderen voorzien en in de rechtervuist hielden zij een lans geklemd.

Men mene echter niet, dat zij met dit wapen de stier een dodelijke stoot konden toebrengen, maar daarvoor waren zij ook niet gemaakt.

In plaats van een scherpe stalen punt droegen zij aan het uiteinde slechts een stomp stuk ijzer, dat alleen in staat was de stier nog tot meerdere woede te prikkelen.

Achter deze picadores, tien in aantal, volgden de chulos, of «mantelzwaaiers». Dat zijn de toreadors, die met grote zijden lappen van rode kleur, de stier tot grotere woede moeten aanhitsen. Hun beroep is zeer gevaarlijk, want één enkele misstap kan hun het leven kosten, als de aandacht van de stier niet spoedig door anderen wordt afgeleid.

Maar in stoutmoedigheid moeten zij toch nog onderdoen voor de banderille-ros, de stierevechters, die de met een weerhaak voorziene stok met linten in de nek van de stier moeten trachten te planten.

Beide groepen waren vertegenwoordigd door twintig à vijftwintig man, alle jonge en leniggespierde kerels, wie het kleurige costume voortreffelijk kleepte.

Dan kwamen de espadas met hun fluwelen, met gouddraad omboorde mantels, sierlijk over de schouders geslagen en de spitse degen in het midden vasthoudend met dezelfde hand, die de mantel dichthield.

In de linkerhand hielden zij de mule-

ta, een korte staf met kleurrijke linten versierd, die gebruikt wordt om de stier te tarten en tot een laatste uitval te prikkelen.

De stoot werd gesloten door de matadores, of «slachters», dat zijn de personen, die, gewapend met een korte, spitse dolk, de stier met een stoot in het ruggestreng moeten afmaken, wanneer de espada het dier niet onmiddellijk met de eerste stoot heeft kunnen doden.

Want dat deze de degen zou terugtrekken en de stier een tweede stoot toebrengen, is nog nimmer voorgekomen in een Spaanse arena, en men zou de espada, die dit zou wagen, hoogst waarschijnlijk stenigen. Intussen blijft het voor de toreador, die de stier niet aanstonds weet te doden een schande, welke hij zo spoedig mogelijk tracht uit te wisselen.

De matadors waren vergezeld van een aantal stalknechts, die fraai opgetuigde mulezels bij de toom meevoerden, welke dieren aanstonds de gedode stieren uit de arena zouden slepen.

Deze stoot, uit bijna honderd man bestaande, trok met fiere tred dwars door de arena en begroette met een sierlijk handgebaar de burgemeester, die was opgestaan en herhaaldelijk boog.

Evenals hij gekomen was, vertrok de stoot weer onder het gejuich van het publiek. Slechts twee picadors en enige chulos bleven achter. Zij leken zeer klein in de onmetelijke ruimte.

Maar eensklaps gingen de deuren van de stallen weer open. Met vrolijke sprongen, dwaas huppelend als een geit, kwam een kleine, prachtig gebouwde stier de arena binnen en dadelijk sloten de zware deuren zich weer achter hem.

Maar zeer spoedig bleef het dier stil staan met de vier hoeven als in de grond geworteld, terwijl zijn staart zacht heen en weer zwaaide, naar het schein, versuft door de plotselinge overgang van de donkere stal naar de schel verlichte arena.

Het dier wendde de machtige kop naar alle zijden, bukte zich toen naar het zand en zag het volgend oogenblik een chulo tegenover zich, die hem met zijn vuurrode lap in de ogen sloeg.

De stier liet een dof gebrul horen en stormde op de man af. Maar deze, vlugger dan de gedachte, week terzijde en de stier rende hem voorbij.

Misschien zou het dier niets liever gewild hebben, dan maar aanstonds weer rechtsomkeer te maken, maar het zag zich de weg versperd door een picadores, die zich in het hoge zadel verhief en de stier met zijn lans in de schouder porde.

Dol van woede en pijn, boog het dier de kop, hief hem met een ruk weer op en vóór men nog goed wist wat er gebeurde, waren man en paard van de grond geheven. In die toestand bleven zij vele seconden lang.

Het dodelijk gewonde paard liet een smartelijk gehinnik horen en trok stuipachtig met de poten.

Toen gleed het van de scherpe horens zieltogend in het zand, en nauwelijks had de berijder tijd zich uit de stijgbeugels vrij te maken.

Dadelijk kwam een van de chulos toesnellen, om de stier af te leiden, door hem zijn hel-kleurige doek voor de ogen heen en weer te zwaaien. Terwijl het dier naar een andere zijde van de arena werd gelokt, bracht de picadores zich in veiligheid, door over de heining, die langs de gehele arena liep, te springen.

Zijn plaats werd echter aanstonds ingenomen door een andere picadores, die het echter niet beter verging.

Want nauwelijks had de stier zijn vijand gezien, of hij rende er op aan, nam het ongelukkige paard op de horens en drukte het met onweerstaanbare kracht tegen de houten omheining, zodat de berijder een kreet van pijn slaakte; zijn been was gebroken.

Dadelijk schoten stalknechts toe door de smalle gang, die zich achter de om-

heining uitstreckte en tilden de stierenvechter uit het zadel.

Om het paard bekommerde zich niemand; de stier schudde het trillende lichaam van zich af, alsof het niet meer woog dan een muis voor een kat.

Nog drie paarden werden op deze wijze afgemaakt en toen scheen de stier er genoeg van te hebben, tenminste hij sloeg volstrekt geen acht meer op de picadores en vergenoegde er zich mee hen te ontlopen, al deden de stierenvechters nog zoveel moeite hun sidderende rijdieren, door hen tot bloedens toe de sporen te geven, in de nabijheid van de stier te brengen.

Het was tijd, dat de banderilleros optraden. Spoedig zwermden zij om de stier en vruchteloos matte het dier zich af zijn pijnigers te achterhalen. Binnen weinige minuten haakten er drie, vier banderilleros in zijn huid.

De stier liet een woedend gebrul horen; zijn staart zwiepte met geweld door de lucht en geselde zijn jagende flanken, terwijl zijn neusgaten, met bloed belopen, trilden.

Zo stond hij, alsof hij uit brons was gegoten enige tijd onbewegelijk in het midden van de arena, terwijl de zon medogenloos zijn wonden schroeide.

En altijd dansten die kleine duivels, in rode en groene en witte zijde om hem heen en staken hem; nooit kon hij hen vatten en onder zijn hoeven vertreden of hen aan zijn horens spietsen.

Eenmaal viel een zijner vijanden; de stier stormde op hem toe, maar vlug als het weerlicht was de man weer overeind, week uit en dadelijk daarop voelde de stier een nieuwe wonde in zijn nek branden.

Zijn bloed begon het zand reeds te kleuren; blijkbaar was hij afgemat. Zijn uitvallen verloren aan kracht, zijn stappen werden onzekerder, zijn borst hijgde en de lucht kwam fluitend uit zijn neusgaten.

Op enkele chulos na hadden nu alle toreadores zich verwijderd. Toen ging er een kleine zijdeur open en een man trad binnen met de ontblote degen in de rechterhand, de muleta, half onder zijn mantel verborgen, in de linker.

Het was de espada Emilio Vilar. Zonder zich om de stier te bekommeren, liep hij regelrecht op de loge van de burgemeester toe, ontblootte het hoofd en maakte een sierlijke buiging.

Een storm van gejuich was losgebarsten, want aanstonds had men de geliefde espada herkend.

Nu pas wendde Vilar zich om en trad met snelle stappen naar de plek waar de stier hijgend stilstond.

Maar met een enkele oogopslag had de jonge stierenvechter gezien, dat de stier nog lang niet geheel en al afgemat was.

Evenwel aarzelde hij slechts een kort oogenblik. Hij kwam omzichtig naderbij, de stier steeds in het oog houdend, die zijn met bloed belopen ogen op deze nieuwe vijand richtte. Hij hield de degen met sterk gebogen rechterarm voor de borst, terwijl hij met de muleta de stier tartte.

Er heerste een ademloze stilte in de arena, want ook de toeschouwers hadden wel gezien, dat de andere toreadors de jonge en krachtige stier niet voldoende hadden afgemat.

De stier deed een onverhoedse uitval en slechts door snel terzijde te springen, kon Emilio de scherpe horens ontwijken.

Meegesleept door zijn vaart, rende de stier nog enige meters voort en viel toen op de knieën.

Hij richtte zich echter dadelijk weer op en wendde de kop opnieuw naar zijn tegenstander.

Onverbiddelijk wees de punt van de degen in de richting van zijn borst en scheen al zijn bewegingen te volgen.

Man en dier waren nauwelijks een meter van elkander verwijderd.

Het publiek verkeerde in angstige

spanning, teweeg gebracht door de onbewegelijkheid van de stier en van de espada.

Toen deed de stier opnieuw een paar snelle stappen, maar ditmaal kwam hij niet ver.

Bliksemsnel trad Emilio terzijde en het volgende oogenblik verdween het spitse staal voor de helft in het lichaam van de stier.

Met de degen tussen de schouders deed het dier nog een paar stappen, stond stil, liet een dof gekreun horen, boog de machtige kop en plofte toen eensklaps in het zand neer, alsof hij door de bliksem getroffen was.

De punt van de degen was in het hart doorgedrongen.

Dadelijk brak een oorverdovend gejuich los. Men wuifde met hoeden, parasols, mantillas en waaiers, men wierp allerlei kleine geschenken in de arena, die door toegeschoten helpers zorgvuldig werden opgeraapt, om later aan de espada te worden ter hand gesteld, en een regen van bloemen daalde op hem neer.

Een weinig bleek, maar glimlachend, trad de overwinnaar opnieuw tot vlak voor de loge van de burgemeester en herhaalde daar zijn diepe buiging.

Toen hij zich weer oprichtte gleed zijn blik naar Lola Heredia, die hem een verstolen kushandje toewierp van achter haar waaijer.

Het bevallige jonge meisje zag zelfs kans, zonder dat haar strenge vader het bemerkte, zogenaamd bij ongeluk, een rode roos uit haar corsage in de arena te laten vallen, vlak voor de voeten van de jonge stierenvechter.

Hij nam de bloem op, bracht haar met een bescheiden gebaar aan zijn lippen en maakte toen buigend, zijn rondegang langs de omheining, om tenslotte te verdwijnen door de deur, waardoor hij gekomen was.

Reeds waren de brede staldeuren opengeworpen en waren de knechts met hun muilezels verschenen.

Zij sloegen sterke kettingen om de hoorns van de gedode stier en zo werd het dier en de paarden weggesleept.

Maar nog vóór de tweede stier werd binnengelaten, stonden, tot aller verbazing, twee chic geklede heren op, die in een halve cirkel achter om de loges liep en daalden de brede, met een dikke rode loper beklede trap af.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik heenga, Charles, zei Raffles, maar ik heb meestal aan één stier genoeg!

— Je hebt gelijk; ik geloof, dat men Spanjaard moet zijn, om van dit bloedige schouwspel te kunnen genieten!

— Die jonge toreador had anders een sympathiek gezicht, ging Raffles voort. Dat kan men over het algemeen van de heren stierenvechters niet zeggen, want hun beroep zet gewoonlijk maar al te zeer de stempel op hun gelaatstrekken.

— Zo op een afstand gezien, was hij ook beslist niet een Spaans type, heren Brand, ofschoon toch wel zuidelijk! meer iets Italiaans. Wat zullen wij nu doen?

— Het is vreselijk warm, laat ons een weinig onder het zonnenscherm van een der grote café's aan het plein gaan zitten. Men heeft daar een zeer belangwekkend uitzicht. Apropos, heb je onze vriend Fernandes Pando zien zitten.

— Ja, hij zat een paar loges van ons af!

— De onderneming blijft dus voor vannacht bepaald?

— Ja, alles is gereed! Het blijft zoals afgesproken, wij gaan er bepakt en beladen en geheel gereed voor de terugreis in de auto heen, jij wacht even buiten, ik zelf zal de zaak binnen in een kwartier hebben opgeknapt, ik voeg mij weer bij je en wij reizen nog hedennacht naar Madrid. Het zal slechts kinderwerk zijn!

De beide mannen hadden onder het spreken een groot café bereikt, van welks terras men een heerlijk uitzicht had over het grote plein.

Daarna wandelden zij langzaam naar hun hotel terug, waar zij dineerden.

HOOFDSTUK V.

EEN NACHTELIJKE AANSLAG

Het was omstreeks half een in de nacht. Er stond bijna geen wind en het was zelfs nu nog zeer warm.

Een kleine open toerauto van het torpedo-model, een echte sportwagen, met een koffer op het achtergedeelde bevestigd, reed langzaam langs de Calle Nove.

Raffles zat achter het stuurwiel en stuurde de auto, zonder zich een ogenblik te vergissen, door de straten, als was hij te Sevilla geboren en getogen. Er bevonden zich nog slechts weinige voetgangers in de straten. Het huis van Fernandes Pando was in een der deftigste voorsteden gelegen, in de villa-wijk, waar alleen de rijksten zich een huis konden kopen. Het was hier zeer stil en als uitgestorven.

Maar plotseling naderden er in de verte haastige schreden, Raffles bromde iets voor zich heen, dat niet zeer vriendelijk klonk.

Maar eensklaps klonk er een luide, smartelijke kreet door de nacht.

— Mijn hemel! Wat is dat! riep Brand uit, terwijl hij Raffles verschrikt bij de arm greep.

— Daar roept een mens om hulp! antwoordde Raffles kortaf. Het geluid kwam van die zijde, wij moeten er heen!

Hij versnelde de vaart van zijn wagen, sloeg een hoek om...

Geheel aan het einde van de straat, duidelijk zichtbaar, doordat de maan van

achter een wolk te voorschijn kwam en de plek verlichte, snelden twee mannen zo vlug hun benen hen dragen konden, voort.

Een ogenblik later waren zij, om een straathoek, uit het gezicht verdwenen.

De auto vervolgde haar weg en stond een minuut later naast een bewegingsloos lichaam, dat op de straatstenen lag uitgestrekt.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam van de andere kant een politieagent toesnelen, die blijkbaar eveneens de doods-kreet gehoord had.

Hij knielde reeds naast het lichaam neer, toen de auto kwam aanrijden en stopte.

Raffles en Brand stapten uit en voegden zich bij de agent.

Deze hief het hoofd op en vroeg:

— Hebt u ook die vreselijke kreet gehoord, heren?

— Ja, beste vriend en wij zijn er dadelijk op af gekomen!

— Ik heb twee mannen zien weghollen, maar er valt niet aan te denken hen te achterhalen, hernam de agent.

— Dat vrees ik ook! Laat mij eens zien hoe het met deze ongelukkige is.

Raffles knielde naast de man neer en slaakte een lichte kreet van verbazing.

— Maar, is dat niet Emilio Vilar, de bekende espada?

De agent bukte zich nogmaals, keek

in het bleke gelaat van de man en riep:

— U hebt goed gezien, mijnheer! Hij is het! Is hij zwaar gewond?

— Ja, zeer ernstig! Hij heeft twee messteken in de borst gekregen en hij moet onmiddellijk onder dokters handen.

Men tilde het lichaam behoedzaam op en droeg het in de auto. Daarop wendde Raffles zich weer tot de agent en zei:

— Wees zo goed om op de treeplank te gaan staan en deze heer, die ook een weinig Spaans verstaat, de weg naar een hospitaal te wijzen! Ik zal mij intussen met de ongelukkige gewonde bemoeien, en de bloeding trachten te stelpen.

De agent deed wat hem verzocht was en de auto reed snel weg, om enige ogenblikken later stil te staan voor een groot gebouw, waar hier en daar licht achter de vensters brandde.

Zo hard hij kon, trok de agent aan de nachtbel naast het grote hek en dadelijk kwam een portier toesnellen.

— Wat is er te doen? vroeg de man, terwijl hij het hek opende.

— Een zwaar gewonde, het is Emilio Vilar, antwoordde de man der wet op korte toon. Ga dadelijk de dienstdoende geneesheer waarschuwen!

De portier snelde weg en zo voorzichtig mogelijk tilden Raffles en Brand het lichaam van de zwaar gewonde uit de auto en droegen het naar binnen, voraafgegaan door de agent, die er de weg scheen te kennen.

Enige ogenblikken later was de ongelukkige jonge stierenvechter op een bed neergelegd, terwijl een geneesheer en een paar verpleegsters om hem heen stonden.

Raffles en Brand hadden zich in een hoek teruggetrokken en keken vandaar vol bezorgdheid toe.

De geneesheer had de beide wonden onderzocht, op gedempte toon enige bevelen gegeven aan de verpleegsters en wendde zich nu tot Raffles met de hoffelijkheid de Spanjaarden eigen.

— U bent immers degene, Senor, die met uw auto ter plaatse zijt gekomen?

— Ja, dokter!

— Dan mag Emilio Vilar u wel zeer dankbaar zijn, want als hij het er levend afbrengt, dan zal hij het aan uw snelle tussenkomst te danken hebben!

— Dan zegen ik het lot, dat mij naar die plek voerde! zei Raffles op eenvoudige toon. U denkt hem dus te kunnen redden, dokter?

— Dat hoop ik!

— Heeft hij familie, die gewaarschuwd moet worden?

— Neen, hij is een wees. Voor zover ik weet, woont hij in een klein huis onder de rook van de stad, met een huishoudster.

— Kunt gij u voorstellen, dokter, wat Emilio Vilar op dit uur van de nacht in deze deftige wijk zocht, ging Raffles voort.

De dokter haalde de schouders op en maakte een gebaar van twijfel.

Maar nu kwam een verpleegster naderbij, die met een glimlachje zei:

— Misschien kan ik het raadsel wel oplossen, dokter. Ik verraad geen geheim als ik verklap, dat hier dichtbij Carlos Heredia, de schatrijke lederhandelaar en zijne schone dochter Lola woont!

— Dat is waar ook! riep de geneesheer uit.

— Dan zouden wij dus aan een overval uit minnenijd moeten denken? vroeg Raffles.

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, mijnheer, antwoordde de dokter.

— Ik zal u wat zeggen, dokter, hernam Raffles. Ik was eigenlijk van plan hedennacht met mijn auto te vertrekken, maar ik wil het nog een dag uitstellen, want ik kan niet heengaan, zonder dat ik uit de mond van deze jonge man heb vernomen, dat hij zich weer wel gevoelt. Zou hij in staat zijn om mij morgen te woord te staan?

— Dat kan wel! Als hij de nacht rustig doorbrengt, kunnen wij het gevaar wel als geweken beschouwen.

De beide mannen wierpen nogmaals een blik op het bleke gelaat van de gewonde en verlieten daarop de ziekenkamer en even later het ziekenhuis.

— Van ons vertrek zal wel niet veel komen, Edward? zei Brand op zachte toon, terwijl hij Raffles vragend aankeek.

— Ik denk wel, dat wij het enige dagen zullen moeten uitstellen, Charles, antwoordde Raffles. Het spreekt van zelf, dat ik onderzoek moet doen naar het avontuur van onze jonge vriend. Hij heeft een zeer sympathiek gezicht en die

liefdesgeschiedenis boezemt mij belang in.

— En... onze kleine onderneming?

— Ik vrees, dat deze er voor vannacht bij inschiet. Het is reeds veel te laat, in het Oosten is de hemel reeds rose gekleurd en over een half uur is het klaarlichte dag. Wij zullen wel eens zien of wij morgen de opvoering niet kunnen voortzetten, dan beschouwen wij dit slechts als een generale repetitie, die door een bijzondere omstandigheid onderbroken is.

De naaste toekomst zou echter leren, dat er ditmaal van de gehele «opvoering» niets zou komen.

HOOFDSTUK VI.

HET VERHAAL VAN DE ESPADA

De volgende morgen omstreeks elf uur, stond de snelle reisauto opnieuw voor het grote ziekenhuis stil.

Thans echter was zij niet met bagage bepakkt, want deze was achter gebleven in het hotel, waar de gentleman-inbreker en zijn metgezel hun intrek hadden genomen.

Het geheugen van Raffles was zo sterk, wat de plaatselijke gesteldheid van een huis betreft, hoe groot het ook mocht wezen, dat hij de portier, die hen beiden de weg wees, niet eens nodig had,

maar rechtdoor liep naar de kamer waar Emilio Vilar op zijn ziekbed lag.

Een verpleegster trad de beide bezoekers tegemoet. Zij legde de vinger op de lippen en zei:

— Onze patiënt heeft uitstekend geslapen, mijnheer en wij moeten hem uit zich zelf wakker laten worden.

— Ik zal gaarne desnoods enige uren wachten, zei Raffles. Is de wondkoorts weggebleven?

— Tot dusver gelukkig wel!

— Geen complicaties, de long niet geraakt, ging Raffles voort.

— Niets van dat alles mijnheer. Bent u soms geneesheer?

— Een weinig, zuster, zo op mijn tijd! antwoordde Raffles, glimlachend.

— Wilt u soms zo lang in de wachtkamer plaats nemen, heren, totdat ik kom waarschuwen?

— Gaarne!

— Wees dan zo goed mij te volgen! Maar wacht, ik wil nog even naar het verband omzien!

De verpleegster opende de deur van de ziekenkamer weer en wendde zich toen met een zachte uitroep naar de beide bezoekers om.

— De patient is zo juist wakker geworden, u treft het, heren, u moogt nu bij hem binnengaan, maar vooral niet langer dan hoogstens een kwartier.

— Wij beloven u, dat wij hem niet zullen vermoeien, zuster, zei Brand, terwijl zij het vertrek binnentraden.

Emilio Vilar was nog wel zeer bleek, maar zijn ogen stonden toch helder en het was duidelijk te zien, dat een ongestoorde nachtrust hem veel goed had gedaan.

Hij scheen zich in het begin echter in het geheel niet van zijn toestand bewust te zijn en wendde zijn blikken langzaam naar alle zijden.

Tenslotte bleven zij gevestigd op het gelaat van de beide Engelsers. Maar toen scheen de herinnering aan het voorgevallene van de vorige avond weer in zijn geest te herleven.

Hij wreef zich over het voorhoofd en trachtte blijkbaar zijn gedachten te verzamelen. Toen zei hij met een zwakke, maar toch duidelijk verstaanbare stem:

— Ben ik hier in een ziekenhuis? Ik ben dus wel zeer zwaar gewond, gister nacht?

— Zeer zwaar, vriend! antwoordde de verpleegster.

— Bent u de dokter? zo wendde Vilar zich tot Raffles. Denkt u, dat ik hier nog lang zal moeten blijven?

— Deze heer is geen dokter, mijnheer Vilar! zei de verpleegster. Deze beide heren zijn Engelsers en zij waren gister nacht toevallig ter plaatse, toen men u zo laaghartig overviel. Zij hebben uw aanvallers zien vluchten en u in hun auto hierheen gebracht. En ik moet u zeggen, dat u thans niet meer zoudt leven, als de beide heren, die u thans daar ziet staan, er eens niet geweest waren en niet zo snel en doortastend waren opgetreden!

De jonge espada stak een bevende hand naar Raffles en Brand uit en zei met trillende stem:

— Dan moet ik het toeval zegenen, mijne heren, dat u, die blijkbaar vreemde delingen zijt, op mijn weg heeft gevoerd! Ik zal het niet vergeten, wat u voor mij gedaan hebt!

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer Vilar, zei Raffles met een afwijzend gebaar. Wij hebben zo gehandeld, eenvoudig omdat het onze plicht was! Maar vertel ons nu eens, of u u kunt voorstellen wie uw aanranders waren!

— Ik weet het volstrekt niet, mijnheer, want zij waren beiden gemaskerd, antwoordde Vilar.

— Gemaskerd? Dan waren het zeker geen gewone vijanden, die een bloedwraak wilden koelen? Voor zover ik weet, vermommen dezen zich nooit bij zulk een aanval.

— Ik geloof niet, dat ik vijanden heb, mijnheer, antwoordde Emilio Vilar op eenvoudige toon. Natuurlijk heb ik mijn benijders, zoals ieder ander, maar ik ben er zeker van, dat geen hunner tot iets dergelijks in staat zou zijn.

— Maar wat kan dan het motief zijn geweest? vervolgte Raffles. Straatroof? Als men let op de maskers, zou men dat kunnen geloven. Hadt gij veel geld bij u en vermist u dat?

De gewonde keek de verpleegster vragend aan.

— Op die vraag kan ik geen antwoord geven zuster, want ik mis mijn kleren, antwoordde hij.

— Zij worden voor u bewaard in een speciaal daarvoor ingericht vertrek, zei de verpleegster glimlachend. En wat uw kostbaarheden betreft, horloge, ringen, portefeuille, beurs, enzovoorts, dat alles wordt, vergezeld van een lijstje op uw naam, zorgvuldig weggesloten in de safe van het ziekenhuis. Herinnert gij u misschien wat u bij u hebt gehad?

— O, ja zeker goed! Een kleine zijden beurs, een geschenk van een dame, waarin ongeveer dertig piasters, een portefeuille van bruin leer, waarin een paar brieven, een notitieboekje en nog wat papieren geld, ongeveer 140 piasters, 'n goud horloge, een ring met een diamant er in en dan natuurlijk mijn medaillon, ook van goud. En dat is alles.

De zuster had onder het opsommen van deze voorwerpen een en ander op een stukje papier genoteerd en wendde zich nu naar de deur.

— Ik zal aanstonds eens gaan kijken, of er iets ontbreekt, zei zij, terwijl zij de gewonde vriendelijk toeknikte.

Enige tijd bleef het stil in het vertrek, de espada had zijn blik onophoudelijk op het gelaat van zijn levensredder gevestigd gehouden.

Plotseling stak hij hem met een spontaan gebaar opnieuw de hand toe en zei met echt zuidelijke hartstocht:

— Ik hoop, dat ik zal blijven leven, senior, om u dit te kunnen vergelden!

— Zeg mij liever eens of u niet kunt vermoeden, wie uw aanvallers waren!

— Ik vermoed dat het gewone straatrovers zijn geweest en ik ben er wel bevreesd voor, dat de verpleegster niet heel veel meer zal terug vinden in de brandkast van mijnheer de directeur.

Juist werd de deur weer geopend en de verpleegster trad binnen met een aantal voorwerpen in de hand, die zij op het bed uitspreidde.

De gewonde wierp er een verbaasde blik op, en keek toen de verpleegster vragend aan.

Aanstonds riep hij uit:

— Waar is mijn medaillon?

Dadelijk trad de verpleegster op het bed toe, en legde haar koele hand op zijn voorhoofd.

— U moogt u volstrekt niet overstuur maken, mijnheer Vilar, anders worden wij kwade vrienden! U hebt volkomen rust nodig en als gij u opwindt, berokkent gij u zelf schade! Mist u een medaillon?

— Ja zuster, een gouden medaillon, dat ik aan een kettinkje om de hals droeg!

— Zeker een familiestuk, waaraan u zeer gehecht waart? vroeg Raffles vol belangstelling.

— U hebt het geraden, mijnheer. Ik had het van mijn moeder en zij heeft mij menigmaal gezegd, dat zij het op haar beurt van haar oudste broer had gekregen, die het weer uit de handen van mijn grootvader moet hebben ontvangen.

— Hoe zag het er ongeveer uit? vroeg Raffles.

— Het was een ovale medaillon, mijnheer, met een uitgeschulpte rand en deskundigen, aan wie ik het vroeger wel eens heb getoond, verzekerden, dat het een fraai staaltje van goudsmeedkunst uit het midden van de 18e eeuw was.

— Had het bijzondere kentekenen? vroeg Raffles, wiens belangstelling in de hoogste mate was gaande gemaakt.

— Niets anders mijnheer, dan een paar letters: M.V.C. en daarboven een fraai bewerkt wapenschild of iets dergelijks.

— Kunt u er mij misschien niet een kleine beschrijving van geven?

— Het was een in tweeën gedeeld schild, mijnheer en iedere helft was weer onderverdeeld. In twee van die hoekjes bevonden zich twee stierenkoppen, schuin tegenover elkaar geplaatst en in de twee andere iets dat op een speer-

punt leek, ik heb het altijd voor zinnebeelden van mijn beroep gehouden.

Raffles had met glinsterende ogen en een vage glimlach om de lippen naar deze naïeve beschrijving geluisterd. Nu vroeg hij:

— Weet u wel zeker, dat het lanspunten waren? Leek het niet veeleer op bloemen, een klaverblaadje van drie bijvoorbeld, of een lelie? En was er geen doek of mantel om het schild gedrapeerd, bekroond met een helm met neergeslagen vizier?

De gewonde had Raffles met grote ogen aangestaard.

— Maar u moet mijn medaillon hebben gezien, mijnheer, zei hij toen. U beschrijft het medaillon zo nauwkeurig, alsof u het zelf gegraveerd had! U hebt gelijk, het kan zeer goed een bloem hebben moeten voorstellen. Ik was natuurlijk bevooroordeeld en ik heb het eerst aan een lanspunt gedacht!

— Zijn uw voorouders allen Spanjaarden geweest?

— Voor zover ik weet wel, mijnheer! Ik heb echter in mijn woning papieren, waaruit blijkt, dat ruim een eeuw geleden mijn voorouders in Frankrijk hebben gewoond.

— Toch niet onder de naam van Vilar?

— Ik geloof, dat het een andere naam was, mijnheer, maar heel zeker weet ik het niet! Ik heb mij om die dingen nooit veel bekommerd en al die stukken waren in het Frans geschreven en die taal versta ik niet, tot mijn spijt, want ik zou gaarne Franse boeken lezen!

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Maar dan hebben de ellendelingen mij dus niets anders afgenomen dan mijn medaillon? Met welk doel? Wat

wilden zij daarmee?

— Houdt u u daarmee voorlopig maar volstrekt niet bezig, antwoordde Raffles op sussende toon, men zal u uw medaillon terugbezorgen, wees daar maar van overtuigd. U moet nog wat trachten te slapen en u volstrekt niet vermoeien met nadénken over wat er gisteravond gebeurd is. Beloof u mij dat?

— Ik beloof het u, senor! antwoordde de jonge stierenvechter, terwijl hij de hand van Raffles greep en die, vóór de Grote Onbekende het kon verhoeden, aan zijn lippen bracht, op de wijze der Spanjaarden.

De verpleegster stond reeds bij de deur te wachten, om de beide bezoekers uitgeleide te doen.

Op de drempel wendde Raffles zich nog eens om, knikte Vilar vriendelijk toe en zei:

— Wij komen nog heden, stellig eens naar u kijken en ik hoop, dat de zuster ons dan zal toestaan, dat u nog vijf minuten met ons praat, over het medaillon.

En met deze woorden verlieten de beide vrienden het vertrek, terwijl de verpleegster hen volgde.

Op de gang gekomen, zei Raffles fluisterend tot de jonge vrouw:

— De zaak is van veel groter belang dan ik dacht, zuster, er is hier een misdaad gepleegd, waarbij het op meer voorzien was, dan op een onnozel goud horloge, of een paar honderd pesetas. Ik heb nu geen tijd om u dit uit te leggen, vanmiddag misschien. Kunt u mij het adres opgeven van onze vriend Vilar?

— Welzeker, mijnheer, hij woont in, de Calle de Brescio, in een kleine villa van rode baksteen, rondom door een tuin omringd.

HOOFDSTUK VII

NIEUWE ONTDEKKINGEN

De kleine auto stond nog voor het hek te wachten. In de auto zei Raffles onmiddellijk:

— Onze jonge vriend heeft, zonder het zelf te weten, heel nauwkeurig het wapenschild beschreven van de familie Varagnac de Collignon.

— Een V en een C! riep Brand opgewonden uit. Hij zei, dat die letters op het medaillon voorkwamen.

— Dat heb je goed onthouden, Charles. Die M. is natuurlijk een voornaam geweest, Mathieu of iets dergelijks. Wat Vilar aanzag voor lanspunten, dat waren inderdaad heraldische lelies en de Varagnacs behoren tot de weinige Franse adellijke families, die twee stierenkoppen in hun wapen voeren.

— Maar hoe kwam de jonge stierenvechter aan dat medaillon?

— Je hebt immers gehoord, dat het hem door zijn moeder geschonken is. Het is, goed beschouwd, zeer eenvoudig. Ruim een eeuw geleden zijn er tal van Franse families tijdens de revolutie uitgeweken, al ging dat soms met de grootste moeilijkheden gepaard, daar de grenzen zorgvuldig bewaakt werden door de agenten van Robespierre, Marrat en andere kopstukken der revolutie en onder die uitgewekenen heeft zich zeer waarschijnlijk een der voorouders van onze jonge vriend bevonden!

— Dus naar hem zou notaris Bridoux geïnformeerd hebben?

— Dat zou mij ten minste volstrekt niet verwonderen het zou wel heel toevallig zijn, dat op zijn medaillon juist hetzelfde schild en dezelfde letters van het geslacht Varagnac de Collignon voorkwamen.

— Maar waarom hebben die twee gemaskerde schelmen hem van dat medaillon beroofd?

— De advertentie is, behalve door ons, waarschijnlijk ook door anderen gelezen, hier in Sevilla. Lieden, die niets afwisten van het bestaan van het medaillon, zouden haar natuurlijk onverschillig zijn voorbijgegaan, maar ik vermoed; dat een der personen, aan wie Vilar zijn kostbaar erfstuk heeft getoond, zich de letters in het hoofd heeft geprent en daaruit het een en ander heeft afgeleid.

— Alles goed en wel, maar die lieden konden zich best vergissen! Er kon toch een toeval in het spel zijn! En tenslotte zouden zij aan 't medaillon alléén waarschijnlijk niet veel hebben!

— Natuurlijk niet en daarom rijd ik ook nu zo hard naar de woning van Emilio Vilar!

— Ik geloof, dat ik je begin te begrijpen! riep Brand uit. De portefeuille van de aangevallene is doorzocht en omdat de aanranders daarin niets bijzonders hebben gevonden, zullen zij aanstonds naar de woning van hun slachtoffer zijn gegaan, in de hoop, dat zij daar gelukkiger zouden zijn.

— Bravo! Goed geredeneerd! Met het medaillon en de papieren kan iedereen, die ongeveer de leeftijd heeft van Vilar, zich uitgeven voor een nakomeling van de markies de Collignon. De twee schurken, die zeker hoopten, dat zij Vilar gedood zouden hebben en daarin ook zeker geslaagd zouden zijn, als wij niet toevallig in de buurt waren geweest, zien wel in, dat die Parijse notaris zijn oproep niet in de bladen heeft geplaatst voor een wissewasje, maar zeer waarschijn-

lijk omdat het hier een hoogst belangrijke geldzaak betreft! Ik behoef je zeker er niet op te wijzen, dat tal van adellijke vluchtelingen, alvorens hun land te verlaten, al hun bezittingen op een veilige plaats verbergen, met het voornemen ze later weer aan de dag te brengen, als het gevaar geweken was.

— Ja, dat kwam meermalen voor.

— Nu is het natuurlijk ook wel geschied, dat tijdens de vlucht de man, die het geld begroef of op een andere wijze verborg, gedood werd en dat nog meerdere leden van zijn familie het leven verloren, zodat het zeer goed aan te nemen is, dat de nakomelingen van de uitgewekenen niets afwisten van wat hun voorouders hadden verricht.

— Maar als, zoals in dit geval, de afstammelingen het niet weten, hoe wist notaris Bridoux het dan?

— Dat is minder vreemd dan op het eerste zicht zou kunnen schijnen, mijn jongen. Vooral in Frankrijk is het notariaat, evenals de militaire stand, bijna iets erfelijks. Het beroep gaat van de vader op de oudste zoon over en van dat gebruik wordt maar zelden afgeweken. Wat is dus aannemelijker dan dat een voorvader van notaris Bridoux de wilsuitvoerder en de vertrouwde is geweest van de adellijke schatgraver, wiens afstammeling thans gewond in 'n Spaans ziekenhuis ligt! Het geheim van die schat was bij een notaris natuurlijk welbewaard en wij kunnen het er voor houden, dat de tegenwoordige notaris Bridoux, bij het doorsnuffelen van stoffige dossiers een aanwijzing heeft gevonden betreffende de plek waar zich het geld bevindt.

— Ik geef je dit alles graag toe, Edward, maar je zult me wel willen toestemmen, dat dit alles nog slechts veronderstellingen zijn.

— Dat wel niet, maar...

— Kom, beste Charles. De waar-

schijnlijkheid is groot, dat ik het bij het juiste eind heb, bovendien zullen wij het spoedig genoeg weten, want ik ben van plan deze zaak nauwkeurig te onderzoeken, en onze jonge, thans machteloze vriend zoveel mogelijk te helpen.

Onder het gesprek van de beide vrienden had de auto in snelle vaart haar tocht voortgezet, waarbij Raffles de hem aangeduide tramlijn volgde.

Binnen een kwartier had hij de Calle de Brescio bereikt en spoedig was het huisje gevonden, waarin de stierenvechter met zijn oude huishoudster woonde.

Maar reeds in de verte zagen de twee vrienden, dat er zich een vrij grote menigte verdrong voor het lage hek, hetwelk de tuin omringde, die het huisje van de straat scheidde.

Ook bevonden zich daar een paar politieagenten.

Raffles bracht de auto tot staan en spoedig naderden de twee vrienden het huisje.

Niet zonder moeite baanden zij zich een weg door de nieuwsgierigen, die blijkbaar in druk gesprek verdiept waren en telkens naar het vriendelijk gelegen huisje keken, maar eindelijk stonden zij toch tegenover een der ordebevaarders.

— Goede vriend, wij komen zo juist van het ziekenhuis, waar Emilio Vilar verpleegd wordt; wilt u eens zeggen, wat er hier is voorgevallen, dat al deze mensen heeft doen toesnellen? vroeg Raffles.

— Er is een inbraak gepleegd, mijnheer. Omstreeks een uur geleden heeft men de huishoudster, gebonden en met een prop in de mond, op haar bed gevonden. De arme vrouw was geheel buiten zich zelve en ternauwernood in staat om de burens, die haar gevonden hadden, of de politie inlichtingen te geven. Maar eindelijk kon zij dan toch mededelen, dat er midden in de nacht, omstreeks half drie, eensklaps twee mannen voor

haar bed waren verschenen, die zich of haar hadden geworpen en haar dadelijk het schreeuwen belet hadden door haar een doek in de mond te stoppen. Beide kerels waren gemaskerd en een hunner hield een dolk in de vuist, waarmede hij haar bedreigde, indien zij zich durfde verweren. Zij bonden het arme mens op haar bed vast en toen verloor zij het bewustzijn.

— Heeft men reeds een grondig onderzoek ingesteld?

— Ja, mijnheer.

— Is er veel gestolen?

— Al het geld, dat er in huis was, een paar duizend peseta's en verder wat zilver en goud.

— Is de schrijftafel, een loketkast of iets dergelijks opengebroken?

— Ja, de laden van de schrijftafel zijn allen opengebroken. Maar mag ik weten, waarom u zulk een belang in deze zaak stelt, mijnheer?

— Zeer eenvoudig, omdat wij vrienden zijn van Emilio Vilar! U moet weten, dat wij hedennacht gelukkig in de nabijheid waren, toen men een aanslag op zijn leven pleegde.

— Was u het, die hem naar het ziekenhuis hebt gebracht? riep de agent uit, terwijl zijn gelaat dadelijk een geheel andere uitdrukking aannam.

— Ja, mijn vriend. Weet u reeds van de zaak af?

— Het is ons zoeven door een rechercheur medegedeeld en deze had het juist vernomen op het hoofdbureau van politie, waarmede de directeur van het ziekenhuis zich telefonisch in verbinding had gesteld. U kunt nu vragen wat u wilt en ik zal er u gaarne op antwoorden!

— Ik wil alleen nog maar weten, of men enig spoor van de misdadigers heeft gevonden.

— Niet het minste, mijnheer! Wie weet waar zij reeds zijn! Misschien al ver weg!

— Ja, heel ver! bromde Raffles voor zich heen. Wij zullen ons moeten haasten, anders zullen zij hun slag geslagen hebben, voor wij kunnen ingrijpen! zo voegde hij er in het Engels aan toe, terwijl hij zich tot Brand wendde!

Reeds hadden de beide vrienden zich weer een weg gebaad door de nieuwsgierige menigte, die het geval druk besprak en de de geliefde stierenvechter van harte beklaagde, en weer in de auto plaats genomen.

— Waar gaan we nu heen? vroeg Brand.

— Naar het ziekenhuis terug! Vilar moet ons noodzakelijk enige nadere inlichtingen verstrekken! Wij moeten uit zijn mond trachten te vernemen, wie van zijn jonge vrienden of kennissen het medaillon gezien heeft!

De kleine auto joeg met snelle vaart weer dezelfde weg terug en hield opnieuw stil voor het ziekenhuis.

Zij lieten zich dadelijk weer naar de kamer van de gewonde stierenvechter brengen, die juist opnieuw verbonden was en zich blijkbaar tamelijk opgewekt gevoelde.

Naast zijn ziekenbed zat de verpleegster, die met zachte stem uit een boek voorlas.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, zuster, als wij u nogmaals komen storen, maar wij hebben een zaak van het hoogste gewicht met mijnheer Vilar te bespreken!

— In verband met het medaillon? riep de jonge man opgewonden uit.

— Juist!

— Ik geef u tien minuten, heren. Meer niet! zei de verpleegster, terwijl zij vermanend de vinger ophief en zich naar de deur wendde, teneinde de drie mannen alleen te laten.

Zodra de deur weer gesloten was, nam Raffles naast het bed plaats, greep de hand van de gewonde en zei:

— U moet u op een ernstige mededeling voorbereiden, mijn vriend! U bent

een moedig man en ik weet zeker, dat u niet al te zeer zult schrikken. Men heeft hedennacht in uw woning ingebroken, al het aanwezige geld gestolen en bovendien uw familiepapieren!

Vilar trachtte zich overeind te heffen en wilde op zijn ellebogen gaan liggen, terwijl hij Raffles met grote ogen aanstaarde, maar deze drukte hem zacht weer neer en vervolgde:

— U moet rustig blijven en u volstrekt niet bewegen! Laat ik u dadelijk zeggen, dat ik vermoed, dat het geld slechts gestolen is om de aandacht der politie af te leiden van de diefstal der documenten!

En nu deelde Raffles in korte woorden de jonge man zijn vermoedens mee.

Vilar had met de grootste aandacht en verbazing toegelisterd, terwijl er een ongelovige glimlach om zijn lippen speelde.

— Ik zou dus de afstammeling van een oud-adellijk Frans geslacht zijn? riep hij uit, toen Raffles geëindigd had. Het klinkt als een sprookje. En toch, nu ik er over nadenk, mijn moeder heeft mij, toen ik nog een knaap was, vaak gesproken over het land van haar voorouders, het schone Frankrijk.

— Ik heb u nu gezegd om welke redenen men het medaillon gestolen heeft. Kunt u mij nu zeggen wie uwer vrienden het in de laatste tijd gezien heeft?

Vilar dacht even na en riep toen eensklaps uit:

— Wie het gezien heeft? Wel, José Ferretti! Ik herinner het mij zeer goed. Het is nauwelijks een dag geleden. Ik had mijn gebed gedaan in de bidkapel van de arena en verliet haar weer, in gezelschap van de vrouw, die ik liefheb. Ik sprak enige tijd met haar en in die tijd was José Ferretti ons voorbijgekomen. Na enige ogenblikken riep hij mij en liet mij het medaillon zien, dat waarschijnlijk uit mijn zak was gegleden en was blijven haken aan het galon, waarmede

het gordijn was afgezet, dat de bidkapel afsluit.

— Wie is die Ferretti? vroeg Raffles, die vol aandacht had geluisterd.

— Een toreador, evenals ik.

— Is hij van uw leeftijd?

— Juist even oud!

— Was de tijd, gedurende welke hij het medaillon in de hand hield, lang genoeg om het goed te kunnen bekijken?

— Het moet minstens een paar minuten zijn geweest!

— Nu, dan valt er volgens mij niet aan te twifelen, of die Ferretti was een van de beide kerels, die u overvallen hebben.

— Dat is niet mogelijk, senior, want hij stond er voor bekend, dat hij een buitengewoon sluw man was. Enige malen is hij reeds in aanraking met de politie geweest.

— Kunt u u niet voorstellen wie zijn helper is geweest?

— In het geheel niet, of, wacht eens!

De jonge stierenvechter staarde enige tijd uit het raam, waarbij zijn bed geplaatst was, en plotseling begonnen zijn ogen vol wraakzucht te schitteren, terwijl zijn voorhoofd in diepe rimpels trok.

— Ik durf geen beschuldiging uiten, senior! zei hij toen op doffe toon, maar het zou mij niets verbazen, als het naderhand bleek, dat Pablo de Cardona hierin de hand heeft gehad!

— Wie is die man?

— Mijn medeminnaar, senior! Ik behoef er geen geheim van te maken, dat het meisje, dat ik bemint, de dochter is van een rijke lederhandelaar, Heredia, die mij te min acht voor zijn kind en die haar heeft toegezegd aan die Cardona, een verlopen adellijke schoft, wien het alleen om haar geld te doen is en die mij haat als de pest.

— Nu, dat zijn aanwijzingen genoeg, zei Raffles, terwijl hij opstond. Geef mij nu nog snel een beschrijving van die

twee mannen!

Vilar beschreef ze tot in de kleinste bijzonderheden en Brand hield er nauwkeurig aantekening van.

Toen greep Raffles de hand van zijn jonge vriend en zei:

— Luister eens, Vilar! U zult met het meisje uwer keuze trouwen, dat zweer ik u! En ik beloof u, dat die mijnheer Heredia zal komen smeken, het hem te vergeven, dat hij u versmaad heeft! Gij zelf zijt nu niet in staat, om iets te ondernemen en daarom zullen wij het voor u doen! Neen, bedank mij niet! Het is mijn lust en mijn leven om op dergelijke avonturen uit te gaan!

— U gaat dus naar Parijs, senior? vroeg Vilar, met tranen in de ogen, terwijl hij de hand van Raffles greep. U wilt die schurken ontmaskeren en hen beletten zich voor mij uit te geven?

— Dat wil ik!

— Maar neem het mij niet kwalijk, als ik deze opmerking maak, senior, zou het voor u niet veel gemakkelijker zijn en evengoed tot het doel leiden, als wij de Parijse politie een telegram zonden?

— Ik vrees, dat dit weinig uitwerking zou hebben, antwoordde Raffles, glimlachend. In geen enkel land ter wereld kan de politie preventief optreden, dat wil zeggen, dat de misdadiger pas mag worden gearresteerd, als het misdrijf gepleegd is, of als het opzet om een misdrijf te plegen onmiskenbaar is en dat

is hier volstrekt niet het geval! De politie te Parijs zou waarschijnlijk een telegram, waarin wij haar uitnodigen, twee mannen te arresteren bij hun komst aan het station, die zich onder valse voorgevens bij notaris Bridoux willen indringen, aanstonds in de prullemand deponeren. Ten eerste zijn het Spanjaarden, en tegenover hen kan zij zeker niet preventief optreden en ten tweede, kunt u er wel op rekenen, dat de twee schurken op een geheel andere wijze Parijs zullen binnenkomen, dan aan een der gewone stations.

— Maar kunnen wij dan tenminste notaris Bridoux niet waarschuwen?

— Natuurlijk kunnen wij dat doen en de notaris zal dan waarschijnlijk nog een dag of wat wachten, maar meer kan hij niet doen. Hij is verplicht, de testamentaire bepalingen, welke hij gevonden heeft, ten uitvoer te brengen. De persoon die hem de vereiste herkenningstekens en de nodige familiepapieren brengt, moet heilig voor hem zijn. Neen, het is het beste en ook het veiligste, dat mijn vriend, die gij hier ziet en ik zelf deze zaak tot een goed einde brengen.

— Dat wilt u dus werkelijk doen voor iemand, die u vreemd is— vroeg Vilar aangedaan.

— Ik verlang niets liever! antwoordde Raffles eenvoudig. Ik beloof u, dat wij u aanstonds zullen telegraferen, als wij op het goede spoor zijn.

HOOFDSTUK VIII

NAAR PARIJS!

Zo snel de auto wilde lopen, bracht deze de beide vrienden naar het hotel terug, waar de bagage werd opgeladen.

Een blik in het spoorboekje had Raffles de overtuiging gegeven, dat de bel-

de schurken, Ferretti en Cardona, diezelfde ochtend met de trein van 9 u. hadden kunnen vertrekken, tenminste, wanneer zij van een trein gebruik hadden gemaakt, wat niet zeker, maar wel waar-

schijnlijk was.

Raffles aarzelde niet, hij besloot zijn trouwe auto aan het werk te zetten en de lange weg naar Parijs, dwars door Spanje en Frankrijk, langs de straatwegen af te leggen.

Terloops moet hier worden opgemerkt, dat dit Raffles-verhaal ontleend is aan de mémoires van Charles Brand, die de notities van deze vertelling maakte in de eerste jaren na wereldoorlog I, toen de auto's en de wegen nog niet die graad van volmaaktheid hadden bereikt, waarop zij thans kunnen bogen.

De trein van Sevilla naar Madrid maakte een grote omweg, over Cordoba en Alcazar, maar Raffles had het voordeel, dat zij de weg van 400 Km., die de beide steden scheidde, in bijna rechte lijn konden afleggen.

Hij liet de auto lopen, wat zij kon en om acht uur in de avond bereikten de twee vrienden de Spaanse hoofdstad.

Zij hielden hier slechts op, teneinde in een der grootste hotels te dineren en om hun benzinevoorraad aan te vullen, en zetten daarop aanstonds de reis naar de Pyreneeën voort, welke zij zouden overtrekken bij het grensstadje Torla, enige mijlen ten zuiden van het beroemde Franse bedevaartsoord Lourdes gelegen.

Van Madrid tot de genoemde grensplaats bedraagt de afstand in rechte lijn eveneens juist 400 kilometer, maar ditmaal waren de beide reizigers, teneinde de hoge gebergten te vermijden, wel genoodzaakt een omweg te volgen, die de route met omstreeks 50 kilometer verlengde.

Zij volgden het dal van de Henaras, dat van de Tajuna, staken bij Saracossa de Ebro over en bereikten om twee uur in de nacht eindelijk Torla, waar hun aankomst vrij wat opzien baarde in het klein logement op het hoofdplein van het stadje, dat niet veel meer is dan een dorp.

Daar de overtocht door de Pyreneeën

's nachts met grote gevaren gepaard zou gaan en zeker niet zonder bezwaar zou zijn, besloten de twee vrienden de nacht in de kleine Spaanse grensstad door te brengen.

De volgende ochtend zeer vroeg, begon het moeilijkste gedeelte van de tocht, want het was nu zaak in het woeste gebergte, een pas te vinden, die voor een auto berijdbaar was.

Om twaalf uur in de middag had de auto echter het moeilijkste gedeelte van de overtocht achter de rug en de reizigers bereikten het Franse stadje Nestalas, het eindpunt van de spoorweg van Toulouse en Bayonne, aan de voet van de Pic du Midi gelegen.

Een uur later reed de kleine, schijnbaar onvermoeibare raceauto Lourdes binnen en nu was de rest voor een bestuurder als Raffles slechts kinderspel.

De twee vrienden gebruikten de maaltijd in een schilderachtig wijnhuis, op het fraaie marktplein gelegen.

Door een der schoonste gedeelten van Frankrijk, door een landschap, waar woeste en indrukwekkende pracht afwisselde met lieflijke taferelen werd de reis voortgezet.

Zonder zich ergens op te houden, snelde de auto door Toulouse, Auriac, Clermont-Ferrant en tegen het vallen van de duisternis stootte zij het spoorwegkruispunt Nevers binnen.

Hier werd wederom even gestopt om benzine in te nemen, snel een en ander te gebruiken, waarop de auto over Montargis en Fontainebleau, Parijs tegemoet stormde.

Raffles had zijn berekeningen voortreffelijk gemaakt; het was nog geen 10 uur in de avond, toen de renwagen Versailles doervloog en een kwartier later de Franse hoofdstad binnenreed. Een minuut of twintig later hield zij trillend van inspanning, als ware zij een levend wezen, stil voor het hotel Trianon in de Champs Elysées.

Dadelijk lieten de beide vrienden zich

hun kamer aanwijzen en namen zij een verfrissend bad, hetwelk al het stof van de reis van hen afspoelde.

— Het was, al zeg ik het zelf, nog al een goede sportprestatie! zei Raffles glimlachend, toen de twee vrienden in een der kleine eetzaalen van het hotel tegenover elkander zaten.

— Dat mag je gerust zeggen, Edward! riep Brand uit. Het was een geforceerde rit, die men waarlijk niet voor zijn plezier behoeft te maken. Ik gevoel mij als geradbraakt, als je de waarheid wilt weten.

— Een goede nachtrust zal dat gevoel wel verjagen, merkte Raffles op.

Toen de beide vrienden hun souper geëindigd hadden, liet Raffles zich door

de kellner de avondbladen brengen.

Hij sloeg dadelijk de advertentiepagina van de «Temps» op en bromde vergenoegd:

— De oproep van notaris Bridoux staat er nog steeds in! Dat is een bewijs, ten eerste, dat er nog niets verloren is en ten tweede, dat onze stelling de juiste is geweest, en dat de twee schurken, die het medaillon roofden, zeer goed op de hoogte waren van deze advertentie en met grote sluwheid aanstonds hebben begrepen, dat er verband moest bestaan tussen deze oproep en de letters op het kostbare familiestuk. Waarschijnlijk zal daarbij die adellijke mijnheer Pablo de Cardona als deskundige hebben gefunctioneerd!

HOOFDSTUK IX

AAN HET VINKETOEW

De volgende ochtend waren Raffles en Brand reeds vroeg ter been.

Het was nauwelijks zeven uur, toen Raffles de rekening betaalde en even later reed de kleine pittige auto door de verlaten straten van Parijs, naar een der kleine huizen, in een volksbuurt gelegen, welke de Grote Onbekende in de lichtstad bezat.

Hier wist hij een volledige verzameling vermommingen te zullen vinden, zorgvuldig verborgen, en een hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen, die wel voldoende was om een beleg van verscheidene weken te kunnen uithouden.

Reeds menigmaal hadden de beide vrienden van deze woning gebruik gemaakt bij een hunner ondernemingen, onder andere bij het spannende avontuur met de Griekse woekeraar.

Zij stalden de auto in een garage, niet

ver van het huis gelegen en spoedig waren zij daar binnengereden.

Het «huis» was niet veel meer dan wat de Parijzenaars een «Paviljoen» noemen, achter in een grote tuin gelegen, die bij een ander huis behoorde.

Het was niet groot, maar het had het onschatbare voordeel, dat het twee uitgangen had en bovendien, dat er zich in de kelder een luik bevond, goed verborgen, waardoor men een zijkant kon bereiken van een dier ontelbare onderaardse gangen van het eeuwenoude riool onder Parijs, die voor het merendeel op de Seine uitlopen. In het kleine slaapvertrek begonnen Raffles en Brand zich snel te verkleden, daar zij er volstrekt niet op gesteld waren, bij deze gelegenheid als Lord Aberdeen en zijn vriend te worden herkend.

Een half uur later geleken zij in het

geheel niet meer op de personen, die het huis waren binnengegaan.

De twee mannen verlieten het paviljoen door de tweede uitgang en riepen een auto aan, die hen binnen een half uur tot voor de woning van notaris Bridoux bracht.

Het was een fraai, monumentaal huis, van grijze baksteen opgetrokken, met een ruime koetspoort.

Als men deze gepasseerd was, trof men aan de linkerzijde de woning van de portier aan, die in geen enkel groot Parijs huis gemist wordt.

Deze functionaris was juist bezig, in zijn hemdsmouwen en met een boezelaar van groen laken voor, de post te sorteren, die zo even voor de verschillende huurders gekomen was en hij deed zulks op de drempel van zijn deur.

Raffles stapte aanstonds op hem toe en zei glimlachend, terwijl hij de man tegelijkertijd een goudstuk in de hand drukte:

— Wij zijn weliswaar wat vroeg, goede vriend, maar de zaak, die ons hierheen voert, maakt dit noodzakelijk.

De portier keek beurtelings naar het gelaat van de man, die voor hem stond en naar het goudstuk in de palm van zijn hand en scheen zichzelf te vergeefs af te vragen waaraan hij deze gulheid te danken had.

— Dit is immers het huis van notaris Bridoux? ging Raffles voort, terwijl hij een tweede goudstuk te voorschijn haalde en het spelend op zijn hand liet dansen.

— Dat is te zeggen, mijnheer de notaris heeft de eerste verdieping in gebruik, antwoordde de portier, zonder zijn blikken af te wenden van het glinsterend geldstukje, dat daar zo vrolijk op en neer sprong.

— De notaris is zeker de gehele dag thuis?

— Ongetwijfeld! antwoordde de portier, terwijl hij het eerste goudstuk in zijn zak liet glijden.

— Luister dan eens goed, mijn vriend, vervolgde Raffles, terwijl hij de hand van de portier greep en er snel een tweede goudstuk in drukte. Zouden wij niet een ogenblik kunnen aannemen, dat de notaris vandaag niet thuis is?

Deze vraag ging zeker boven het begrip van de oude man, want hij staarde Raffles verlegen aan en mompelde:

— Niet thuis? Wat bedoelt u daarmee?

— Ik begrijp wel, dat ik u een nadere verklaring schuldig ben! Ik zal zo kort mogelijk zijn! Het zal niet lang meer duren of aanstonds zullen hier twee heren verschijnen, die met 'n sterk Spaans accent naar notaris Bridoux zullen vragen. Ik zal u aanstonds een beschrijving van die twee mannen geven. Welnu, u hebt niets anders te doen, dan hun te zeggen, dat de notaris op reis is en pas vanavond laat terug komt. Ik kan u dit alles niet nader verklaren en wil u alleen maar zeggen, dat die Spanjaarden grote schurken zijn!

— Maar met welk doel zou ik dat doen? riep de portier verbaasd uit en tevens enigszins ongerust.

— Stelt u zoveel belang in het doel? vroeg Raffles spottend, terwijl hij met een onverschillig gebaar een derde louis d'or opgooide en weer opving.

— Dat is te zeggen... stamelde de portier. Als ik er geen kwaad mee kan?

— In het geheel geen kwaad! Integendeel; ik verzeker u op mijn woord van eer, dat u er een zeer goede daad mee zoudt verrichten.

De ander scheen in tweestrijd te zijn, maar hij had geen Parijs portier moeten zijn, als hij zich lang bedacht had.

Zijn blikken dwaalden af naar het goudstuk, hij krabde zich eens achter de oren en toen Raffles voor de vierde maal zijn hand in zijn zak deed verdwijnen, was het besluit van de brave deurwachter genomen.

Hij haalde de schouders op en zei half voor zich heen:

— Kwaad kan ik er in ieder geval niet mee! Als die heren werkelijk iets ernstig te bespreken hebben, zullen zij morgen wel terugkeren en, ik ben een weinig kort van geheugen en kan wel vergeten hebben, dat de notaris vandaag thuis is. Hij reist namelijk veel, moet u weten.

— Prachtig! riep Raffles uit, terwijl de twee goudstukken vliegensvlug in de zak van de portier verdwenen.

En daarop gaf hij de man zulk een nauwkeurige beschrijving van de beide Spanjaarden, dat deze zich onmogelijk zou kunnen vergissen.

Nadat dit alles was afgesproken, trokken Raffles en Brand zich terug, maar zij gingen niet ver.

Zij vatten post in de grote portiek van een huis, dat schuin tegenover dat van notaris Bridoux was gelegen en wachtten daar geduldig de loop der gebeurtenissen af.

Reeds om 9 uur in de ochtend hield een auto voor het huis van de notaris stil, waaruit de beide Spanjaarden stapten.

Door de ruiten van de auto zag Raffles een paar mannen, die trek voor trek beantwoorden aan de beschrijving, welke Emilio Vilar van hen gegeven had.

Vol spanning wachtten Raffles en Brand, want het was immers niet onmogelijk, dat de portier berouw had gekregen en de beide Spanjaarden toch zou aandienen bij de notaris.

Hun wantrouwen bleek echter geheel ongegrond, want er waren nog geen twee minuten verlopen of de twee schurken keerden terug, met 'n trek van teleurstelling en woede op hun gelaat, die aan duidelijkheid niets te wensen liet.

Zonder zich te bedenken, verlieten Raffles en Brand hun schuilplaats en volgden de beide Spanjaarden.

In de Rue du Faubourg St. Honoré riepen dezen een huurauto aan en aanstonds legden Raffles en Brand beslag op een dergelijk voertuig en gaven de

chauffeur haastig de nodige instructies om de eerste auto te volgen.

De huurauto, waarin de twee Spanjaarden gezeten waren, reed de deftige straat geheel ten einde, volgde de Rue Royal en vervolgens de grote Boulevard tot aan de Place de la Bastille, sloeg de Rue Nationale in en hield tenslotte stil voor een klein huis, dat het midden scheen te houden tussen een logement en een pension.

Dadelijk hield ook de auto stil, waarin Raffles en Brand waren gezeten.

De beide Spanjaarden stapten uit en gingen, na de chauffeur betaald te hebben, het huis binnen.

Raffles, die hen niet uit het oog had verloren, opende het portier, wenkte Brand, betaalde de chauffeur en richtte toen snel zijn schreden naar het huis, waar graaf De Cardona en José Ferretti waren binnengegaan.

De portier bevond zich in zijn loge.

Raffles klopte aan het raampje naast de deur en dadelijk kwam de man naar buiten.

De Grote Onbekende nam hem terzijde, liet opzettelijk een Engels accent horen en zei, terwijl hij zijn Londense deductive-penning liet zien:

— Luister eens goed, mijn vriend! Wij zijn leden van de Londense politie en u kunt ons een grote dienst bewijzen!

— Wat is er aan de hand, mijnheer?

— Dat zult u spoedig horen! Hebben hier gisteravond laat twee Spanjaarden hun intrek genomen?

— Als u de twee sinjeurs bedoelt met hun donker uiterlijk, ja mijnheer, dan hebt u gelijk. Een hunner had een klein zwart kneveltje en een sik zoals onze Napoleon III.

Raffles had een snelle blik met Brand gewisseld en wendde zich nu weer tot de portier met de woorden:

— Nu behoeven wij nog alleen van u te weten, waar zich de kamers van die twee heren bevinden.

— Op de derde verdieping, de tweede deur van de gang aan uw linkerhand.

— Ik dank je, vriend, zei Raffles, terwijl hij de portier toeknikte en Brand wenkte om hem te volgen.

Terwijl zij zacht naar boven liepen, zei Brand op afkeurende toon:

— Ik zou wel eens willen weten wat die graaf Cardona er bij uitvoert! merkte Brand op.

— Dat is, dunkt mij, duidelijk! Ferretti heeft aanstonds ingezien, dat hij de zaak onmogelijk alleen zou kunnen opknappen, omdat hij zo goed als geen woord Frans verstaat of spreekt en omdat hij de overval niet alleen durfde

plegen. Hij wist dat hij aan die verlopen graaf een getrouw medeplichtige zou hebben, want hij kende diens verhouding tot Heredia en wist evenzeer, dat Vilar Lola liefhad en dat de graaf niets liever zou wensen, dan hem uit de weg geruimd te zien!

— Je hebt gelijk, zo zal het wel zijn!

Onder het spreken hadden de beide vrienden de tweede verdieping bereikt.

Zij dempten hun schreden nu nog meer en slopen als katten naar de derde verdieping, zonder het minste gerucht te maken, hetgeen hun trouwons niet moeilijk viel, daar de trap met een dikke looper bedekt was.

HOOFDSTUK X

VERGELDING EN BELONING

Raffles en Brand volgden de hun aangewezen weg en ginden de gang aan hun rechterhand in.

Zij stonden stil voor de derde deur en bleven daar een ogenblik luisterend staan.

Het was duidelijk, dat er daarbinnen een woordenwisseling werd gevoerd.

Raffles drukte het oor tegen het sleutelgat, terwijl ook Brand zijn best deed, iets op te vangen van hetgeen daar achter de gesloten deur gesproken werd.

— Een mooie boel! klonk de toornige stem van Ferretti, terwijl hij blijkbaar driftig op en neer liep.

— Ja, vriend, wij zullen nog een dag geduld moeten hebben! werd er door graaf Cardona geantwoord.

— Wij zijn ezels geweest, dat wij die notaris niet van tevoren geschreven hebben!

— Die benaming mag je alleen op je zelf toepassen! hernam graaf Cardona.

Denk je dat ik zo dom zou zijn geweest? Hoe minder schrift hoe beter!

— Als je dan zo knap bent, mijnheer de graaf, waarom knap je het dan niet zelf op? vroeg Ferretti spottend.

— Dat had ik je juist willen voorstellen, zei Cardona.

— Hou je mij soms voor de gek!

— Volstrekt niet! antwoordde graaf Cardona. Ik spreek in volle ernst. Je bent niet erg goed op de hoogte van de Franse taal, om niet onbeleefd te zijn, je behoort niet tot de snuggersten en het is volstrekt niet zeker, dat je je niet zoudt verspreken, of een andere vergissing begaan, die zeker niet zou ontsnappen aan het scherpe oog van een notaris! Ik geloof, dat ik voor iets dergelijks veel beter geschikt ben.

— Ik zou je dus de papieren en het medaillon moeten geven? riep Ferretti uit.

— Dat spreekt vanzelf!

— Zo? Spreekt dat vanzelf, herhaalde Ferretti sarrend. Nu, ik mag dan een ezel zijn, maar tot zoiets zul je mij toch niet overhalen! Denk je dat ik gek ben? Zou ik mij ontdoen van die kostbare stukken, die mijn afkomst moeten aantonen. Ik geloof, dat ik je begin te doorzien, mijnheer de graaf. Gij zoudt die schatten van de markiezen van Varagnac wel voor jezelf alleen willen hebben en zo doende ontheven worden van de verplichting om je jonggezellenvrijheid op te offeren, nietwaar? Heb ik het niet geraden, graaf?

— Je weet niet wat je zegt! klonk de doffe stem van Cardona. Ik herhaal nogmaals, geef mij zolang de papieren en het medaillon en ik zal je zaak beter bepleiten, dan jij het zoudt kunnen doen! Ik ben de Franse taal volkomen machtig en ik zou zeker geen vergissing begaan.

— Kom, kom, ik wil je wijzer hebben! Ik begrijp heel goed, wat je zult doen! Je zult tot notaris Bridoux zeggen: «Ik ben de man, die u in de advertentie hebt opgeroepen, hier zijn de papieren, hier is het medaillon, kom met de aap over de brug!» Neen, vriend, zo zijn wij niet getrouwd! Samen uit, samen thuis! Wij weten zeer goed van elkaar wat wij waard zijn en ik vertrouw je niet verder dan ik je zie!

— Je wilt mij dus de stukken niet toevertrouwen?

— Ik denk er niet aan! Zij blijven Waar zij zijn, hier in mijn portefeuille met het medaillon! En voor ik ze vrijwillig afgeef, zou jij...

De zin zou nooit worden afgemaakt.

Daarbinnen klonk een gedempte, rochelende kreet, gevolgd door een vreselijke Spaanse vloek en de bonzende val van een lichaam.

Slechts één seconde keken Raffles en Brand elkaar ontsteld aan. Zij schenen in elkanders ogen dezelfde gedachten te lezen. Raffles richtte zich op en legde

zijn hand op de kruk van de deur. Deze bleek niet gesloten te zijn.

De beide vrienden traden haastig binnen. Hun oog viel aanstonds op een kleine groep midden in het vertrek. Daar lag een man op de rug uitgestrekt, uit wiens borst het gevest van een kleine ponjaard stak. Die man was José Ferretti. Het wapen had hem blijkbaar midden in het hart getroffen en hem bijna onmiddellijk gedood.

Half over hem heen gebukt, knielde Pablo de Cardona, die met trillende handen de binnenzak van de jas doorzocht, welke de getroffene droeg.

Op het geluid van de opengaande deur hief hij het hoofd op en bij het zien van de twee vreemdelingen, kreeg zijn bleek gelaat een vale tint.

Hij vloog overeind, staarde de beide mannen, die zo onverhoeds waren binnengedrongen, met een waanzinnige blik aan.

Toen keek hij om zich heen, als een in het nauw gedreven wild dier.

De weg naar de deur was hem versperd door twee mannen, die daar met 'n revolver in de vuist stonden en die, te oordelen naar de uitdrukking op hun gelaat wisten, wat hier zoeven was voorgevallen en niet zouden aarzelen van hun wapens gebruik te maken.

Met een rauwe gil vloog de moordeenaar naar het raam, dat op het balkon uitkwam en rukte het met een woeste beweging open.

— Sta stil, of wij schieten! beval Raffles, terwijl hij zijn revolver ophief. Maar Cardona stoorde zich niet aan dit bevel, slingerde zijn beide benen, met de vlugheid van een aap, over de leuning van het balkon en greep naar de regenwaterpijp, die van de goot naar de grond afdaalde, aan de kant van de binnenplaats.

Hij klemde zijn rechterhand om de pijp, daarna de linker, zwaaide zich van het balkon af...

Maar de oude, verweerde pijp kon 't gewicht niet dragen en brak met een droog knappend geluid juist boven zijn handen af.

Met een hartverscheurende gil stortte de moordenaar van een hoogte van 12 meter omlaag en bleef met verpletterde schedel op de stenen van de binnenplaats liggen.

Raffles en Brand waren op hun beurt naar het balkon geïjld...

— Te laat! riep Raffles op doffe toon. Het noodlot heeft hem achterhaald. Kom, Charles, voor ons is hier nu niets meer te doen, laat ons maken, dat wij weg komen.

Haastig knielde Raffles neer naast het lijk van de verslagene en haalde uit diens portefeuille een vergeelde enveloppe documenten, waarin zich ook het medaillon van Emilio Vilar bevond.

Hij stak een en ander snel in zijn binnenzak en het volgende ogenblik hadden de twee mannen het vertrek verlaten.

Ze ijlden de trap af en hoorden al halverwege het gegil van de bureu, die waarschijnlijk reeds om het lijk op de binnenplaats samendrongen.

Raffles zocht zo spoedig mogelijk de portier op en zei op een ernstige toon:

— Er is daarboven een zware misdaad gepleegd. Ga onmiddellijk de politie waarschuwen.

— Mijn hemel, mijnheer, wat is er toch gebeurd? riep de man handenwringend uit.

— Een der Spanjaarden heeft zijn metgezel gedood en toen wij hem wilden arresteren, trachtte hij langs de regenwaterpijp te ontvluchten. De pijp was half vergaan, zij kon zijn gewicht niet dragen, hij viel en heeft aldus zijn daad geboet. Hebt u een telefoon? Bel dan aanstonds de naaste politiepost op.

En met deze woorden haastte Raffles zich weg, door Brand, die zeer onder de indruk was van het gebeurde, op de voet gevolgd.

De twee mannen sprongen in de eerste de beste huurauto en lieten zich naar het huis brengen, waar zij hun vermomming hadden aangedaan.

Zij ontteden zich daar spoedig weer van en daarop onderzocht Raffles vluchtig de inhoud der gele enveloppe.

Na enige tijd zei hij:

— Het is juist als wij dachten, dit zijn de familiepapieren van de voorouders van Emilio Vilar, die stammen uit een der oudste adellijkste geslachten van Frankrijk.

— Wat moeten wij hier nu nog doen, Edward? vroeg Brand.

— Niets meer, mijn jongen.

— Wij vertrekken dus spoedig?

— Over een uur.

— Zoveel te beter. Ik hou zeer veel van Parijs, maar ik verlang nu niets liever, dan de stad achter de rug te laten. Die twee Spanjaarden zijn wel vreselijk zwaar gestraft.

— Dat is zo, Charles, maar hun misdaad was ook bijzonder zwaar, hernam Raffles op ernstige toon.

De voorbereidselen tot de terugreis waren spoedig gemaakt en een uur later stooft de kleine renwagen reeds voort over de straatweg naar Calais.

... ..

De volgende dag, toen Raffles Emilio Vilar, of liever George Varagnac, Markies de Collignon bezocht, vond hij diens toestand reeds vrij wat verbeterd.

De jonge stierenvechter strekte beide handen naar hem uit en riep:

— Bent u reeds weer terug, mijnheer en komt u mij goed nieuws brengen?

— Het best mogelijke nieuws, mijn vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij stak de hand in zijn zak en legde de gele enveloppe en het medaillon op het dek neer.

De zleke onderzocht gretig de inhoud van de portefeuille, betastte het medaillon van alle kanten en liet zich toen met

een diepe zucht van verlichting op het kussen terugvallen.

— Ik weet niet, hoe ik u hiervoor danken moet, mijnheer. Maar zeg mij toch, hoe u er in geslaagd bent, mijn papieren en medaillon zo spoedig terug te vinden.

En daarop deelde Raffles de gewonde in korte woorden mee, wat er te Parijs geschied was, zonder daarbij in bijzonderheden te vervallen, die zijn geheim zouden kunnen verraden.

Toen hij geëindigd had, zei hij op zachte toon:

— Als u het goed vindt, zal ik aan notaris Bridoux schrijven en hem er van in kennis stellen, dat u de wettige afstammeling van de Markiezen de Collignon zijt. Dan is hij voorbereid en binnen een maand zult u zelf naar Parijs kunnen vertrekken, voorzien van deze papieren en het medaillon. En als u uit die stad terugkeert en u nogmaals tot Carlos Heredia wendt, ben ik zeker, dat

hij zijn oordeel omtrent uw persoon nog wel eens zal herzien en u zijn schone dochter zeker niet langer zal weigeren.

De voorspelling van Raffles zou waarheid worden.

Want omstreeks een maand later lazen hij en Brand tot hun blijdschap in de Parijse bladen, dat notaris Bridoux als boedel-beredderaar van het geslacht Varagnac de Collignon aan de nog enig levende afstammeling van deze adellijke familie de plek had aangewezen waar een zijner voorvaderen ruim een eeuw geleden, een bedrag van 70.000 Livres had geborgen.

En ook zijn andere voorspelling kwam uit, want slechts een paar maanden later werd er in de Sevilliaanse bladen gewag gemaakt van het huwelijk tussen George Varagnac Markies de Collignon en Lola Heredia, de schone dochter van de schatrijke lederhandelaar.

De volgende aflevering (nr 2065) bevat :

Een merkwaardige Diefstal

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN
EN
DE SOVJET SPIONNEERT

DE SOVJET SPIONNEERT DOOR IGOR GOUZENKO

Geen Rus heeft zo de haat van de Sovjet-Unie op z'n hals gehaald als de voormalig code-agent Igor Gouzenko, die het aandurfde, de Russische atoom-spionage in Canada voor de gehele wereld aan de kaak te stellen. Dank zij z'n moedig optreden, waarbij hij zijn leven en dat van z'n gezin op het spel zette, wist hij de machthebbers van het Kremlin voor een goed deel het geheim van het atoomwapen te onthouden en scheurde hij het spionnagenet stuk, waarin de Sovjet, de Verenigde Staten en Engeland had willen wikkelen.

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN

DOOR TASJILEF KOTOV

Door het contact met het Westen tijdens de Russische opmars door de Balkanlanden en Polen zijn de ogen van de Russische vliegofficier Kotov opengegaan en verkoos ook hij de vrijheid van de Westerse wereld boven de terreur van de Sovjet-Unie. Na eerst in deze uitgave een boeiend relaas te hebben gegeven van zijn vlucht naar Amerika, rekent hij in een meesterlijk requisitoir af met de Sovjet-Unie en haar satelietstaten, waarin, naar hij aantoonde, het leven niet meer waard is geleefd te worden.

PRIJS SLECHTS fl. -.50

ALOM VERKRIJGBAAR BIJ BOEKHANDELAREN
STATIONS EN KIOSKEN

N. V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL — AMSTERDAM C.
PRINSENGRACHT 627 — POSTR. 60092